SEÇME DÜNYA KLASİKLERİ

TOM SAWYER'IN MACERALARI

Mark Twain

ATEŞ BÖCEĞİ

Mark Twain

TOM SAWYER

Düzenleyen : Emel YILDIZ
Kapak ve İç Resimler : Yüksel AKMAN
Dizgi-Mizampaj : Myra Ajans
Baskı : Milsan Basın San. A.Ş 2005
Tel: 0212 697 10 00
Adres : Bayrampaşa Çarşısı Kat:1/17
Bayrampaşa / İstanbul
Tel : (0212) 612 33 47

Mark Twain

TOM SAWYER

Bu kitap M.E.B. Talim ve Terbiye Kurulu'nun 22.09.1991 Tarih ve 172. sayılı kararıyla kabul edilen ilköğretim programına uygun görülerek tavsiye edilmiştir

Ateşböceği Yayıncılık

Her hakkı Ateşböceği Yayıncılık'a aittir. İçindeki yazı ve resimler Yayınevi'nin izni olmadan alınamaz. Fotokopi, film gibi hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Tom'un boyacılığı

Pırıl pırıl aydınlık bir cumartesi günüydü, her yer taptaze ve hayat doluydu. Yaz mevsimi tüm canlılığıyla kendini belli ediyordu.

Herkes çok neşeliydi. Sokaktan geçen insanların kendi kendilerine şarkı mırıldandıkları görülmekteydi. Hatta bazıları, mırıldanmakla yetinmeyip, yüksek sesle şarkı söylüyorlardı.

Herkeste bir canlılık vardı. Adımlar dipdiriydi. Bahçelerde iyice açılmış çiçeklerin kokusu sokakları doldurmaktaydı. Köyün hemen gerisinde yükselen Cardiff Tepesi, sanki yeşil bir örtüye bürünmüş gibiydi. Her yanı yemyeşil otlarla kaplanmıştı. Yeşil otlar arasında sarı papatyalar, kırmızı gelincikler ta uzaklardan seçilebiliyordu.

O cumartesi her yerde neşe ve hareket vardı. Herkes sevinç içindeydi.

Ama Tom için durum hiç de böyle değildi. Tom müthiş düş kırıklığına uğramıştı. Teyzesi onun hafta boyunca yaptığı tüm yaramazlıklarını cezalandırılması için bugünü seçmişti.

O gün okul kapalı olduğu için dışarıya çıkıp rahatça oynayacağını düşünen Tom'a son dakika "küçük bir iş" vermişti.

Polly teyze Tom'la konuşurken özellikle bu "küçük" sözünü bastırarak söylemiş, ona eline bir fırça ve kocaman bir kova dolusu kireç vererek;

- Haydi bakalım Tom, göster ustalığını demişti.

Tom işte bu güzel havada, insanı kıpır kıpır oynatan, sokaklara, kırlara koşturan neşeli havada " küçük iş"i yapmak için uğraşıyordu.

Boyayacağı yer tamı tamına on sekiz metre uzunluğunda, yüz seksen santim yüksekliğinde bir çitti.

Elinde fırçası ve kovası ile oraya gelen Tom önce biraz durup boyayacağı küçük şeye bakmış, sonra teyzesinin bu küçük sözcüğüne neden öyle bir özel bir anlam kattığını anlamıştı.

Yaşam ona öyle boş, öyle anlamsız geliyordu ki, sanki omuzlarında bir yük gibiydi. İçini çekerek fırçayı kovaya daldırdı. Sonra en üstteki tahtaya sürmeye başladı. Bunu birkaç kez yineledi. Bundan sonra boyadığı bölümle boyanacak bölümü karşılaştırdı uzaktan bakarak.

Kendi kendine "Olamaz bu", diye söylendi. "Burayı bir günde boyayamam ben."

Bunları mırıldandıktan sonra fırçayı bıraktı. Hemen orada gördüğü bir sandığın üzerine oturdu. Onu bu durumuyla uzaktan gören iri, rahatlıkla savaşı yitirmiş bir komutan sanırdı. Öylesine umutsuz ve öylesine bitkindi ki!

Bu sırada Jim, elinde bir kovayla sıçrayarak, bahçe kapısından sokağa çıktı. Bağıra bağıra "Sizi gidi cici kızlar" şarkısını söylüyordu. Köşe başındaki tulumbadan su getirecekti. Şimdiye dek bu iş Tom'a nefret edilecek bir angarya gibi görünüyordu. Ama şimdi böyle düşünmüyordu. Tahta perdeyi boyamaktan kurtulmak için her işi yapmaya razıydı. Üstelik tulumba başında kızlı erkekli, tanıdık bütün çocuklar toplanırdı. Bu arada işe yaramayan kimi öteberi değiş tokuş yapılır, bilye oynanırdı. Böylece, sıra beklenirken zamanın nasıl geçtiği anlaşılmazdı.

- Hey, Jim! Eğer sen tahta perdenin bir kısmını boyarsan, ben de gidip su getiririm, dedi.

Jim başını salladı:

- Olmaz Tom! diye itiraz etti. Sonra, Polly teyze benim kafamı kırar.

- Jim, sana beyaz bir bilye vereceğim!

Bilye sözünü duyunca Jim yumuşamaya başlamıştı. Bu öneri dayanılacak gibi değildi. Kovasını yere bırakarak beyaz bilyeyi almak için eğildi. Fa-

kat birden vazgeçerek kovasını kaptı. Koşarak oradan uzaklaştı. Tom da öfkeyle badana işine koyuldu. Bir yere gizlenerek onları gözetleyen Polly Teyze, durumun normale döndüğünü gördüğü için sessizce savaş alanından uzaklaştı.

Biraz sonra çocuklar güle oynaya geleceklerdi. Çalışmak zorunda olduğu için Tom ile alay edeceklerdi. Bunun düşüncesi bile Tom'u çileden çıkartıyordu.

Bir süre acı acı düşündü. Sonra birden yüzü güldü. Evet bulmuştu. Olağanüstü bir fikirdi bu.

Fırçasını aldı sessizce çalışmaya başladı. Çok geçmeden Ben Rogers göründü. Tom, çocuklar içinde en çok onun dalga geçmesinden korkuyordu.

Ben yürümüyor, zıplayıp sekiyordu. Bundan da yüreğinin neşe dolu olduğu anlaşılıyordu. Bir yanda elmasını yiyor, bir yandan da vapur düdüğü gibi sesler çıkartıyordu. Arkasından da vapurlardan çan çan seslerini taklit ediyordu. O anda kendisini bir vapur varsayıyordu. Yaklaşınca hız kesti. Sokağın ortasına doğru rota değiştirdi. Sancak yanına iyice eğildi. Bir büyük Missouri vapuruydu. Üç metre seksen santim su çektiğini düşünüyordu. O hem tekneydi, hem kaptan ve hem de gemi telgrafı! Bu yüzden de kendinin vapuru üst güvertesinde durdu-

ğunu, emirler verdiğini ve bunları yine kendi yerine getirdiğini varsayıyordu.

Kendi kendine:

"Dur! Çın çın!" diye emirler verdi. Sonunda ileri hareket sona ermiş olacak ki, yavaş yavaş kaldırıma doğru yanaştı.

Tüm yanaşan vapura kulak asmadı. Badana işini sürdürdü. Ben onun çalışmasını bir süre izledikten sonra:

- Merhaba Tom, diye seslendi. Bakıyorum sen de buraya demir atmışsın!

Tom ses çıkarmadı. Vurduğu son fırça darbesini usta bir ressam gibi gözden geçirdi. Sonra fırçasını bir kez daha yavaşça sürdü. Eserini aynı şekilde yeniden inceledi. Ben, onun çevresinde biraz dolandım. Tom'un elmaya bakarken ağzı sulanmıştı. Fakat ilgilenmiyor gibi görünerek işini sürdürdü.

Ben:

- Merhaba arkadaş, çalışmak zorundasın ha! diye ikinci kez sorunca "Aaa... Sen miydin Ben? Geldiğini fark etmedim" dedi.

- Ben yüzmeye gidiyorum. Sen de gelmek ister miydin? Fakat işin var. Herhalde gelemezsin.

- İşimi bırakıp gelemem doğrusu, dedi. Tom. Bir çocuk her gün tahta perde boyama fırsatını bulabilir mi sanıyorsun?

- Hey, Tom, bırak biraz da ben boyayım, dedi. Rogers.

Tom, düşündü. Tam kabul edeceği sırada düşüncesini değiştirdi:

- Hayır, olmaz. Polly Teyzem bu tahta perdeye çok önem veriyor. Çünkü tam sokağa bakıyor bu. Evet, evet, teyzem bu tahta perdeye çok önem veriyor. Bunun çok dikkatle boyanması gerek. Bu işi ancak binde bir çocuk hatta iki binde bir çocuk becerebilir sanırım.

Ben Rogers'ın isteği şimdi büsbütün artmıştı.

- Ya öyle mi? Ne olur biraz da ben deneyeyim. Eğer bu işi sana bırakırsam ve tahta perdenin başına bir iş gelirse...

- Canım ben de senin kadar dikkatli davranırım. Haydi bırak da deneyeyim. Üstelik, sana elmanın içini veririm.

- Pekala al Ben! Hayır, dur!.. Korkuyorum...

- İşte sana elmanın hepsini vereceğim...

Tom, isteksiz bir hareketle fırçayı verdi ama için için sabırsızlanıyordu. Az sonra Rogers güneş altında çalışıp terlerken, işine ara veren ressam, yakındaki gölgelikte bir fıçının üstüne oturup bacaklarını sallayarak, elmasını yiyor ve işçi ordusuna daha çok askerler almayı planlıyordu. Adam kıtlığı olduğu da söylenemezdi. Kısa bir süre sonra bir çok ço-

cuk göründü. Onlar da önce alay etmeye geldiler, ama sonradan onlar da istekle tahta perdeyi boyadılar.

Böylelikle Tom, arkadaşlarından tahtaları boyamalarına karşılık bir uçurtma, bir parça sicimin ucuna bağlanmış ölü bir fare, birkaç bilye, buna benzer pek çok öteberi aldı.

Bu iş böylece saatler sürdü. Akşama doğru sabah pek yoksul olan Tom iyice zenginleşmişti.

Tom bu arada tembel tembel oturmuş, bir sürü çocukla arkadaşlık etmiş, ayrıca tahta perdeye de üç badana çekilmişti. Eğer badana bitmemiş olsaydı Tom köydeki bütün çocukların oyuncaklarının tümünü onlardan alabilirdi.

Kendi kendine "Dünya pek de hoş değilmiş" dedi. Çocuk bir süre değişen durumu düşündü. Sonra da işin bittiğini bildirmek için eve gitti.

***

Tom, açık pencerenin önünde oturmakta olan Polly Teyzesinin yanına gitti. Ona,

- Teyzeciğim, artık oyun oynamaya gidebilir miyim? diye sordu.

- Ne, hemen mi? Tahta perdenin ne kadarını boyadın?

- Her tarafını, teyze.

- Tom yalan söyleme.

- Yalan söylemiyorum teyze. Bitirdim.

Polly Teyze böyle boş laflara kanacaklardan değildi. Durumu kendi gözleriyle görebilmek için dışarı çıktı. Bütün tahta perdenin güzelce boyanmış ve hatta yere de bir çizgi çekilmiş olduğunu görünce şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Tom'a dönerek:

- Şaşılacak şey doğrusu! diye mırıldandı. Demek ki istediği zaman çok iyi çalışıyorsun Tom! Aferin sana.

Polly Teyze Tom'un bu başarısından öyle etkilenmişti ki, Tom'u dolaba götürerek, ona güzel elmalardan birini verdi. Polly Teyze ona çalışmanın güzelliklerini anlatırken Tom, dolaptan bir de çörek aşırdı...

Tom köye yeni gelmiş olan Jeff Thatcher'in oturduğu evin önünden geçerken bahçede mavi gözlü, sarı saçlı, sevimli bir kız gördü. Onu tanımıyordu. Tom onu görünce, aşık olduğu Amy Lawrence'i bir anda unutuverdi. Halbuki Amy Lawrence'e aşkını ilan edeli henüz bir hafta olmuştu. O anda ise bahçede gördüğü kızdan başkasını düşünemiyordu.

Tom bu yeni meleğe gizli gizli baktı. Kızın hayranlığını kazanmaya çalışıyordu. Dikkati çekmek için biraz yürüdü. Parmaklığa yaslanarak derin de-

rin içini çekti. Böylece, kıza hayranlığını açıklamış oluyordu. Kız tam içeriye gireceği sırada durakladı. Yakasındaki çiçeği alarak, parmaklığın üzerinden Tom'a doğru attı. Tom, sevinçten kıpkırmızı kesilerek çiçeği yerden aldı. Yakasına taktı. Bunun anlamı açıktı. Çiçeği, kalbinin üstünde taşımak istediğini gösteriyordu.

Tom hava iyice kararıncaya dek oradan ayrılmadı. Ama kız tekrar görünmedi. Tom, onu pencerede bile göremedi. En sonunda, üzüntülü olarak eve döndü. Kafasının içi karmakarışık düşüncelerle doluydu.

O akşam sofrada da son derece dalgındı. Polly teyze, Tom'daki bu değişikliği görerek telaşlandı. Acaba Tom hastalanmış mıydı? Polly teyze Tom'u sessiz görmeğe hiç alışmamıştı çünkü.

Tom Yeni Sevgilisiyle Tanışıyor

Tom için haftanın en önemli günü daima pazartesi günleriydi. Çünkü o gün okulun ilk çalışma günüydü. Bunun ardından gelen günler hep sıkıcı, tekdüze günlerdi.

Cumartesi, Pazar rahatça gülüp oynadıktan sonra pazartesi sabahı okula gitmek Tom için çekilmez bir angarya gibi geliyordu.

O pazartesi günü de bir türlü uyanamadı. Teyzesi onu uyandırdıktan sonra da binbir bahane buldu. Giyinmesi, kahvaltıya oturması hep teyzesinin sıkı izlemesi sonucu gerçekleşti.

Sonunda defterini ve kitaplarını alıp evden çıktı.

Tom okula değil cenazeye gider gibiydi. Yataktan yeni kalkmış bir çocuğa benzemiyordu. En az bir haftadır uyku yüzü görmemiş bir insan gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Evden çıktıktan az sonra yolda Huckleberry Finn'le karşılaştı.

Finn köyün gülüydü. Hem de iki yapraklı gül. Tembellik, haylazlık, ne ararsanız bu Finn'de vardı.

Bütün anneler, çocuklarına onunla arkadaşlık etmeyi yasaklamışlardı. Oysa tüm çocuklar ona hayrandılar. Onunla arkadaşlık etmeye can atıyorlardı. Bunların arasında Tom da vardı. Fırsat buldukça onunla oyun oynardı.

Huckleberry Finn başkalarının beğenmeyip attıklarını giydiği için, giysileri her zaman parça parçaydı. Başında her yanı yırtık bir şapka, sırtında etekleri dizlerine uzanan parça parça bir ceket, bacaklarında kendisine iyice büyük gelen delik deşik bir pantolon bulunurdu. Dilediği gibi yaşar, yazları kırlarda, kışları ise bir köşeye atılmış bir fıçının içinde yatardı. Okula adımını atmamıştı. Dilediği za-

man nehirde balık avlar, yıkanırdı. Havalar ısınmaya başlarken ilk olarak o pabuçlarını çıkartıp yalınayak gezmeye başlar, soğuklar iyice bastırınca pabuçlarını ayaklarına geçirirdi. Temizlik kurallarının hiçbirine uymaz, çamaşır değiştirmezdi. Ülkede, ondan daha çok küfür bilen başka birisine rastlamak olanaksızdı.

Huckleberry Finn'e rastladığı için sevinen Tom,

- Merhaba, Huckleberry! diye seslendi.

- Merhaba Bak!.. Beğendin mi?

- Nedir o elindeki?

- Kedi ölüsü...

- Şunu bir göreyim Huck... Kedi ölüsü ne işe yarar ki?

- Ne işe mi yarar? Siğilleri iyi eder...

- Yok canım! Nasıl oluyor bu?

- Nasıl olacak? Günahkar birisi gömüldüğü zaman o gece yarısı kediyi alır, mezarlığa gidersin. Gece yarısı olunca bir şeytan gelir mezarlığa. Hatta, iki, üç şeytan... Fakat bunlar görünmez... Sadece rüzgar sesi gibi bir şey duyulur. Adamı alıp götürürlerken kediyi arkalarından atıp; "Şeytan ölüyü izler, kedi şeytanı izler, siğil kediyi izler, ben de senden kurtulayım!" demek gerekir. Bu yöntemin iyi etmeyeceği siğil yoktur.

- Huck! Kediyi ne zaman deneyeceksin?

- Bu gece zannedersem bu gece ihtiyar Hoss Williams'ı almaya gelecekler.

- Fakat onu cumartesi günü gömdüler. Şeytanlar onu o gece almamışlar mıdır?

- Ne aptalca konuşuyorsun? Şeytanların büyüsü gece yarısından evvel başlamaz. Gece yarısından sonra da Pazar günü sayılır. Şeytanlar ise Pazar günleri pek dolaşmazlar.

- Bak ben bunu hiç düşünmemiştim. Demek böyle. Ne olur ben de seninle geleyim bu gece.

- Eğer korkmazsan gelebilirsin.

- Korkmak mı? Şey... Bu kez de miyavlayacak mısın?

- Elbette... Sen de fırsat bulur bulmaz bana miyavlarsın. Geçen sefer ihtiyar Hays sinirlenip "Allah şu kedinin belasını versin!" diyerek taş atana dek beni miyavlatmıştın... Ben de onun penceresine bir tuğla atmıştım... Sakın kimseye söyleme ha...

O gece teyzem yanımda olduğu için sana miyavlayıp cevap verememiştim. Fakat bu kez miyavlayacağım...

Tom konuşmaya dalmış, okula geç kalmıştı. Şapkasını asarak sıraya sessizce oturdu. Sınıfın uğultusundan bunalan öğretmen Tom'un içeri girmesi ile canlandı. Yerinde doğrularak:

- Thomas Sawyer!.. diye seslendi.

Tom, adı tam olarak söylendiğinde başının derde girmek üzere olduğunu bilirdi her zaman.

- Efendim?

- Buraya gel. Şimdi söyle bakalım, yine neden geç kaldın?

Tom tam yalan söylemeye hazırlanırken uzun, sarı iki örgü gördü. Yalan söylemekten hemen vazgeçerek:

- Huckleberry Finn'le konuştum. O yüzden geciktim efendim! dedi.

Öğretmenin kalbi durur gibi oldu. Adam şaşkın şaşkın çocuğa baktı. Öğrenciler ise Tom'un çıldırmış olup olmadığını düşünüyorlardı.

Öğretmen,

- Thomas Sawyer, şimdiye kadar duyduğum açıklamaların en şaşırtıcısı bu. Çabuk ceketini çıkart! diye haykırdı.

Öğretmen kolu yoruluncaya ve sopalar tek tek kırılıncaya dek Tom'u dövdü.Sonra da emretti:

- Şimdi git ve kızların yanına otur. Bu senin için bir ihtar olsun!..

Sınıftakilerin kıkır kıkır gülmesi çocuğu utandırmış gibiydi. Ama aslında Tom sevinçten uçacak gibiydi. Kızlar tarafındaki boş sıranın ucuna ilişti. Yanında oturan kız da başını sallayarak biraz öteye

kaydı. Sınıfta gülmeler ve fısıltılar sürüp gidiyordu. Buna aldırış etmeyen Tom kollarını sıranın üzerine dayayıp çalışıyormuş gibi yaptı.

Bir süre sonra artık onunla ilgilenmez oldular. Tom da yanında oturan kıza şöyle bir kaçamak gözle baktı. Kız bunu gördü. Dilini çıkarıp, ona sırtını döndü. Başını çevirdiği zaman önünde kocaman bir şeftali duruyordu. Şeftaliyi itti. Tom yine yavaşça koydu. Kız tekrar itti. Tom sabırla şeftaliyi alıp tekrar kızın önüne koydu. Şeftali bu kez geri gelmedi. Tom elindeki küçük yazı tahtasına, "Lütfen bunu alın, bende daha var" diye yazdı.

Kız yazıya baktı ama sesini çıkarmadı. Sonra Tom tahtanın üzerine bir şey çizmeye başladı. Bir taraftan da çizdiğini sol eliyle saklıyordu. Bir süre kız aldırış etmedi. Tom çizmeye devam etti. Ama kız sonunda merak etti. Acaba Tom ne çiziyordu? En sonunda dayanamayarak:

- Ne yapıyorsun öyle! Bana göstersene, diye fısıldadı.

Tom resmin yarısını sildi. Bu, bacasından dumanlar çıkan sivri çatılı bir evin çirkin bir karikatürüydü adeta...

Kız her şeyi unutup bu resme daldı. Resim bittiği zaman,

- Çok güzel ama bahçeye de bir adam yap, diye fısıldadı.

Tom bahçeye bir adam kondurdu.

- Çok güzel oldu. Keşke ben de resim yapmasını bilsem, diye fısıldadı kız.

Tom:

- Bu çok kolay dedi. Ben sana öğretirim.
- Sahi mi? Ne zaman?
- Öğle tatilinde. Yemeğe eve mi gidiyorsun?
- Sen kalıyorsan, ben de kalırım.
- İyi... anlaştık... Adın nedir?
- Becky Thatcher. Peki ya seninki? A, sahi ben senin adını biliyorum. Thomas Sawyer.
- İşler kötü gidince adım budur. Ama iyi olduğum zamanlar beni "Tom" diye çağırırlar. Sen de bana Tom dersin.

Tom yine taş tahtaya kızdan saklı bir şeyler karalamaya başladı. Kızın çekingenliği gitmişti. Çizileni görmek için yalvardı. Tom biraz nazlandı.

- Hayır, gösteremem, dedi.
- Lütfen göster!.. Görmek istiyorum.

Sonunda kız, Tom'un elini kenara doğru itti. Tom, önce diretti. Sonra yavaş yavaş elini yana kaydırdı. "Seni seviyorum" sözcükleri ortaya çıktı. Kız Tom'un eline kuvvetle vurdu. Fakat gözlerinin içi pırıl pırıl parlıyordu. Sevinçli bir sesle:

- Ah! Sen çok kötüsün! diye fısıldadı.

O sırada çocuk birinin kulağına yapıştığını ve kendisini yavaş yavaş yerinden kaldırdığını duyum-

sadı. Öğrenciler kıkır kıkır gülerken öğretmen onu karşı tarafa geçirerek eski yerine oturttu. Tom'un kulağı sızlıyordu. Ama kalbi mutluluk doluydu.

Öğle tatilinde arkadaşlarını atlatıp derslikte yalnız kaldılar.

Önlerine taş tahtayı alıp oturdular. Tom kalemi Becky'ye vererek elini tuttu. Birlikte kalemi kullanmaya başladı. Bu şekilde ilginç bir ev resmi daha çizildi. Tom:

- Şey, Becky sen hiç nişanlandın mı? diye sordu.
- Nişanlanmak ne demek?
- Yani nişanlanırsın, sonra da evlenirsin.
- Hayır, nişanlanmadım. Nasıl bir şey bu?
- Nasıl bir şey mi? Bu hiçbir şeye benzemez. Sadece bir çocuğa ondan başka hiç kimseyi istemeyeceğini söylersin. Hepsi bu kadar. Herkes böyle yapıyor işte!.
- Herkes mi?
- Elbette. Birisini seven herkes böyle yapar... Haydi! Beni sevdiğini söyle de nişanlanalım. Bak ben sana söylüyorum. "Seni seviyorum." Şimdi aynı şeyi sen bana fısılda, haydi çekinme.

Kız bir süre karşı koydu. Sonra:

- Başını başka tarafa çevir, sakın bana bakma, dedi.

Tom başını çevirdi. Kız çekine çekine eğildi. Soluğu Tom'un yanağına değiyordu.

- Seni seviyorum! diye fısıldadı.

Sonra da ayağa fırlayarak sıraların çevresinde koşmaya başladı.

Tom da ardından koşuyordu. Kız sonunda bir köşeye büzüldü. Küçük beyaz önlüğünü de yüzüne kapatmıştı. Onu izleyen Tom, boynuna sarılarak:

- Her şey tamam oldu artık, nişanlandık, dedi sevinçle.

Tom Becky'nin önlüğünü tutan elini aşağıya indirmeye çalıştı. Becky, bir süre direndikten sonra, elini çekti. Kıpkırmızı olan yüzü ortaya çıktı.

Tom:

- İşte nişanlandık diye bağırdı. Bu andan itibaren benden başkasını sevmeyeceksin. Benden başkasıyla evlenemeyeceksin. Bunu unutma.

- Senden başkasını sevmeyecek, senden başkasıyla evlenemeyeceğim.

- Sonra okula gelirken, okuldan eve dönerken daima benimle birlikte yürüyeceksin. Tabii kimsenin görmeyeceği zamanlarda. Sonra toplantılarda da birbirimizi seçeceğiz, çünkü nişanlılar hep böyle yaparlar. Hatta ben ve Amy Lawrence...

O iri mavi gözler şimdi Tom'a pot kırdığını söylüyorlardı. Çocuk şaşkın şaşkın durakladı.

Kız ağlamaya başladı:

- Ah Tom! diye bağırdı. Senin daha önce nişanlandığını bilmiyordum!

- Ağlama Becky! O artık beni ilgilendirmiyor, dedi Tom.

Tom kızın boynuna atılmaya çalıştı. Fakat Becky onu itti. Yüzünü duvara dönerek ağlamaya devam etti. Tom, yatıştırıcı sözler söylemeye çalıştı ama kız yine onu itti. Tom'un gururu kırılmıştı. Sırtını dönerek, ağır adımlarla derslikten, daha sonra da okuldan çıktı. Kırlara doğru yürümeye başladı.

Sınıfta yalnız kalan kız, birkaç saniye sonra Tom'un arkasından koştu. Ama hiç kimseyi göremedi. Tom, çoktan oradan uzaklaşmıştı.

Şeytanların gecesi

Her gece olduğu gibi o gece de tam saat dokuz buçukta odalarına çekildiler. Tom ve üvey kardeşi Sid.

Tom yatağına uzanıp, kulağı dışardan gelecek seslerde, heyecanla beklemeye başladı. Sid hemen uyumuştu. Ama Tom uyanık kalmak için büyük çaba gösteriyordu. Fakat sonunda o da uyuyakaldı.

Saat on biri çalarken dışarıda bir miyavlama duyuldu. Fakat Tom uyuduğu için bunu duyamadı. İkinci bir miyavlama daha duyuldu. Komşulardan birinin penceresi açıldı. Kalın bir ses kediyi kovalamak için haykırdı. Miyavlama kesilmeyince bu kez bir şişenin atıldığı duyuldu.

İşte Tom bu gürültüye uyandı. Hemen giyindi. Pencereden atladı. Çatının altından, dört ayak sürünerek ilerledi. Bir iki kez miyavladı. Sonra odunluğun damına tırmandı. Oradan yere atladı.

Finn ve ölü kedisi oradaydılar.

Sessizce uzaklaşıp karanlıklara daldılar. Yarım saat sonra mezarlıktaki otlar arasına gizlendiler.

Ağaçların arasında hafif bir rüzgar esiyordu. Tom bunun ölülerin ruhu olmasından korktu. Aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı. Sonunda aradıkları yeni mezarı bularak bunun hemen yanındaki üç karaağacın arkasına oturdular.

Orada bir süre sessizce beklediler.

Tom yavaşça:

- Huck, ölüler buraya geldiğimiz için sevindiler mi dersin? diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. İki çocuk da bu konuyu düşünmekteydiler. Sonra Tom:

- Huck, acaba Williams konuştuğumuzu duyuyor mu? dedi.

- Elbette duyar. Daha doğrusu ruhu duyar. Tanrım!.. Sen de duyuyor musun? Geliyorlar galiba...

İki çocuk oldukları yerde biraz daha büzüldüler. Tom endişeli bir sesle:

- Gerçekten geliyorlar! Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

- Bilmiyorum, Tom... En iyisi beklemek sanırım...

Arkadaşının da korktuğunu anlayan Tom onu cesaretlendirmek için:

- Korkma, Huck. Onların bize zarar verecekleri-ni sanmıyorum. Yerimizden kımıldamazsak, bizi görmeden gidebilirler.

- Öyle yapmaya çalışırım. Tom. Aman Tanrım, titremeye başladı.

Az sonra Tom:

- Bak! Görüyor musun? Nedir o? diye fısıldadı:

- Karanlıkta üç gölge, iki arkadaşın bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. Bunların birinin elinde eski bir gemici feneri vardı. Sallanan Fenerin sarımsı ışığı, ağaçların arasında garip oyunlar yapıyordu.

Huckleberry, titreyerek:

- Bunlar gerçekten şeytan, diye fısıldadı. Üç şeytan... Tom, mahvolduk!.. Sen dua etmesini biliyor musun?

Huck, boğuk bir sesle:

- Onlar şeytan değil insan! diye mırıldandı sevinçle. Hatta, bunlardan birisinin Muff Potter olduğunu kesinlikle söyleyebilirim.

- İşte durdular. Ben de ötekini tanıdım! Bu Kızılderili Joe...

- Evet öyle. Acaba burada ne arıyorlar?

Artık fısıldaşamıyorlardı. Çünkü üç adam mezara iyice yaklaşmışlardı. Çocukların gizlendikleri yerden bir iki adım ötede duruyorlardı. İçlerinden birinin sesi duyuldu:

- İşte burada!..

Elindeki feneri kaldırdı. Fenerin ışığı Doktor Robinson'un genç yüzünü aydınlattı. Öbürleriyle birlikte yeni mezarın yanında durmuştu. Kızılderili Joe ile Potter, yanlarında getirdikleri sedyeyi yere bıraktılar. Bunun üzerinden bir kangal ip, kazma ve kürek aldılar. Mezarı kazmaya başladılar. Doktor alçak bir sesle:

- Haydi çabuk olun, neredeyse ay doğacak, dedi. Çalışmayı sürdürdüler. Sonra küreklerden biri tabuta çarptı. Birkaç dakika sonra da iki adam kürekleriyle çıkardıkları tabutun kapağını açarak, ölüyü kaba bir hareketle yere devirdiler. Sedye yeniden hazırlandı. Ceset buna yerleştirildi. İplerle bağlanarak, üzeri bir battaniyeyle örtüldü. Potter, sustalı bir bıçak çıkararak ipin sarkan ucunu kesti.

Sonra da:

- Bu iş de bitti, dedi. Şimdi beş dolar daha ver bakalım. Yoksa ölü burada kalır.

Doktor:

- Bana bakın, paranızı peşin istediniz, ben de size verdim, diyerek karşı çıktı.

Kızılderili Joe:

- Doğru söylüyorsun, dedi. Fakat beş yıl önce açlıktan nefesim kokarken, biraz yiyecek istemek için babanın mutfak kapısına geldiğim zaman beni nasıl kovduğunu anımsar mısın? Ben o günü hâlâ unutmam!.. Şimdi senin bana ihtiyacın var. Haydi bu hesabı da görelim.

Yumruğunu doktorun yüzüne doğru sallayarak onu tehdit ediyordu. Doktor birdenbire atıldı ve bir vuruşta onu yere yıktı.

Potter bıçağını çekti:

- Sakın arkadaşıma el sürme! diye bağırdı.

Sonra doktorun üzerine atıldı ve boğuşmaya başladılar. Kızılderili Joe da bu arada ayağa kalktı. Potter'in bıçağını kaparak, dövüşenlerin çevresinde dönmeye başladı.

Doktor, Potter'in elinden kurtuldu. Williams'ın mezarının başında duran ağır tahtayı yakaladığı gibi Potter'in başına indirdi. Adam cansız bir halde yuvarlandı. Aynı anda Joe, bunu fırsat bilerek elindeki bıçağı genç adamın göğsüne doğru indirdi. Bu sırada bulutlar Ay'ı kapladı. Her yer birdenbire kararardı. Çocuklar bundan yararlanıp hemen oradan uzaklaştılar.

Ay yeniden ışıdığında Kızılderili Joe iki adamın başında dikilmiş, düşünceli düşünceli onlara bakı-

yordu. Doktor anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Uzun uzun inledi ve hareketsiz kaldı.

Kızılderili Joe:

- Lanet olsun! diye homurdandı. Sonunda hesabını gördüm işte.

Sonra ölünün üzerine eğildi ve ceplerini karıştırarak işe yarayanları aldı. Bu iş bitince bıçağı Potter'in eline yerleştirdi. Bir iki dakika sonra Potter inlemeye başladı. Parmakları arasında duran bıçağı kaldırarak şaşkın şaşkın baktı. Birden titreyerek bıçağı attı. Üzerindeki ölüyü güçlükle yana itebildi.

- Tanrım... Ben ne yaptım Joe? dedi.

Joe, yerinden kımıldamadı:

- Feci bir şeyi! Adamı niçin öldürdün bilmem ki? diye konuştu.

- Ben mi? Onu ben öldürmedim!..

- Bana bak!.. Bu sözlere kimse inanmaz.

Potter titremeye başladı. Yüzü bembeyaz olmuştu:

- Doğru söyle Joe... Bunu ben mi yaptım? Yemin ederim ki onu öldürmek istemiyordum. Bunu nasıl yaptığımı bilemiyorum.

Joe hiç istifini bozmadı:

- Onunla boğuşuyordunuz, diye konuştu Joe. O senin başına tabutun kapağıyla vurdu. Sen yere yığıldın. Sendeleyerek ayağa kalktın. Bıçağı kaptığın

gibi doktora saldırdın!.. O da sana tahtayla bir kez daha vurdu. O andan beri yerde baygın yatıyorsun...

- Ben ne yaptığımı bilmiyorum!.. Kimseye silah çekmedim, Joe, şimdiye dek hep seni korumuşumdur. Bundan sonra da sen beni koruyacak, kimseye bu olaydan söz etmeyeceksin, değil mi?

- Kimseye söylemem. Doğrusunu istersen sen her zaman bana iyilik etmişsindir. Ben de sana düşmanlık edecek değilim.

Potter ağlayarak:

- Joe, bu iyiliğini hayatım boyunca unutmayacağım, dedi.

- Haydi şimdi sızlanmanın sırası değil. Sen bu tarafa çek git. Ben öbür tarafa giderim. Haydi kıpırda!.. Arkanda da iz bırakma!.. diye tembihledi Joe.

İki çocuk mezarlıktan ayrıldıktan sonra koşa koşa eski tabakhaneye geldiler. Orada bir süre dinlendikten sonra kalp çarpıntıları yavaşladı. Tom:

- Bu işin sonu nereye varacak dersin. Huckleberry? diye fısıldadı.

- Dr. Robinson ölecek olursa, bu işin sonu darağacını boylamaktır.

Tom bir süre düşündükten sonra:

- Huck, bu işi kim açıklayacak, biz mi? diye sordu:

- Ne diyorsun sen? Diyelim ki Kızılderili Joe asılmadı. Adam kesinlikle bir fırsatını bulur ve bizi öldürür. Bundan eminim.

- Huck, dilini tutabileceğine emin misin?

- Dilimizi tutmak zorundayız Tom. Haydi Tom, kimseye söylemeyeceğimize yemin edelim. Bu sırrı saklamak için karşılıklı yemin etmeliyiz!

- En iyisi de bu! Acaba el ele tutuşup öyle mi yemin etmeliyiz.

- Hayır, hayır. Bu işlerde böylesi olmaz. O saçma sapan şeyler için yapılır. Böyle önemli bir yemini yazıyla yazmak gerek. İmza da kanla olmalı.

Tom da bu düşünceyi onayladı. Ay ışığında yerde gözüne çarpan temiz bir tahta parçasını aldı. Cebinden bir kalem çıkardı. Ağır ağır yazmaya başladı.

Yazma işi bitince Finn yakasından bir toplu iğne çıkardı. İki çocuk da iğneyi baş parmaklarına, batırarak bir damla kan çıkardılar. Tom, baş parmağını zorlayarak sıkıntıdan sonra, yazının altına kanla adının baş harflerini yazmaya başladı. Sonra Huckleberry'e H ve F harflerini nasıl yazacağını gösterdi.

Tahtanın üzerine şunlar yazılıydı:

- "Huck Finn'le Tom Sawyer bu konuda dillerini tutacaklarına yemin ederler. Bu yemini bozmaktansa, oldukları yerde taş kesilmeyi yeğlerler"

Sonra tahta parçasını törenle duvarın dibine gömdüler.

Muff Potter tutuklanıyor

Köy dakikadan dakikaya değişen haberlerle çalkalanıyordu. Mezarlıkta bulunan doktorun ölüsünün yanında bir bıçak bulunmuştu. Birisi bu bıçağın Muff Potter'e ait olduğunu anımsamıştı. Bir başkası olay gecesi saat iki sıralarında Muff'u derede üstünü başını yıkarken görmüştü...

Söylentiler sürüp gidiyordu. Okul tatil edildi. Tüm köy halkı mezarlıkta toplandı.

Tom ve Finn de öbür çocuklar gibi mezarlığa gittiler.

Orada, yan yana dururlarken, Tom kolunun çimdiklendiğini duyumsadı. Başını kaldırıp baktı. Az ilerde Kızılderili Joe'nun anlamsız gözlerle çevreye bakındığını gördü. Ürperdi.

Bu sırada kalabalıktan bir uğultu yükseldi:

- O, O! geliyor! diye bağırmalar oldu.
- Kim? Kimmiş? diye sesler çıkmaya başladı.
- Muff Potter!... Şerif yakalamış getiriyor!..

Kalabalık yol açtı ve şerif onların aralarından geçti. Gösterişli bir tavırla Potter'i kolundan tutuyordu. Zavallı adamın yüzü yorgun görünüyordu.

Korku dolu gözlerle çevresinde bakıyordu. Cesedin karşısına gelince ürperdi. Elleriyle yüzünü kapadı.

Şerif bıçağı ona doğru uzatarak:

- Bu bıçak senin mi? diye sordu.

Potter başını kaldırdı. Umutsuz gözlerle çevresine bakındı. Gözleri Kızılderili Joe'ye ilişerek:

- Ah, Joe! diye bağırdı. Bana söz vermiştin...

Eğer Potter'i tutmasalardı, oracıkta yığılıverecekti. Sonra yenilgiyi kabul ettiğini belirten bir tavırla elini hafifçe salladı.

- Onlara anlat, Joe, anlat. Artık hiçbir şeyin önemi yok! diye bağırdı.

Tom'la, Huckleberry donup kaldılar. O taş kalpli yalancının anlattığı uydurma öyküyü dinlediler. Sonra cesedin bir arabaya yüklenmesine yardım edişini izlediler.

Tom'un sakladığı o korkunç sır ve çektiği vicdan azabı bu olaydan sonra bir hafta kadar onu rahatsız etti.

Bir sabah kahvaltıda Sid:

- Tom, sen geceleri yatağında debelenip uykuda konuşuyorsun. Senin yüzünden ben de uyuyamıyorum, dedi. Neyin var senin?

Bembeyaz kesilen Tom gözlerini masaya dikti.

Sid acaba bir şeyler mi biliyordu? Neden hep sözü döndürüp dolaştırıp aynı konuya getiriyordu.

İşte bunları düşünen Tom, eğer gerçek böyleyse nasıl davranması gerekeceğini soruyordu kendi kendine.

Sid konuşmasını sürdürdü:

- Öyle acayip şeylerden söz ediyorsun ki, dedi. Dün gece 'Kan, kan!' diye bağırdın durdun.

Tom'un gözleri kararmaya başlamıştı. Teyzesi bilmeden çocuğun imdadına yetişti.

- Bunun nedeni o korkunç cinayet olmalı!.. dedi. Benim bile uykularımı kaçırıyor... Karabasanlar içinde uyanıyorum... Hatta kimi düşlerimde katil ben oluyorum.

Mary de bu olayın kendisini aynı şekilde etkilediğini söyledi. Sid nedense söylenenlerden memnun kalmamışa benziyordu. O sırada Tom, son hızla okulun yolunu tuttu.

Tom iki günde bir eline geçirebildiği ufak tefek öteberiyi hapishanenin penceresinden Potter'e verebilmek için fırsat kolluyordu.

Potter'e verdiği şeyler, Tom'un vicdan azabını hafifletmeye yardım ediyordu.

Köylüler öteden beri Kızılderili Joe'ya çok ağır bir ceza vermek istiyorlardı. Köylüler Joe'nin vücudunu zifte bulamayı, sonra da üzerine tüyler yapıştırmayı istiyorlardı. Onu böylece köyden atmayı düşünüyorlardı. Çünkü Joe mezardan ölü çalıyor-

du. Fakat bu işe kimse elebaşılık etmeye yanaşmayınca köylüler de bu planlarından vazgeçmek zorunda kaldılar. Kızılderili Joe ise savcılıkta tanıklık ederken mezarlığı soyduklarından hiç söz etmemiş, sadece Doktor'la Potter'in kavgasını anlatmıştı. Onun için kendisini suçlamak olanaksızdı.

Kara Korsan Tom

Son günlerde Tom'un sorunları artıyordu. Çektiği vicdan azabının yanı sıra sevgilileri de ona yüz vermez olmuşlardı. Tom her ikisi ile de konuşmak, onların gözlerine girmek için epeyce numaralar yaptı, ancak kendine baktırmayı beceremedi.

Kızlar ona yüz vermiyorlardı.

Tom artık kesinlikle kararını vermişti. Üzgün ve umutsuzdu. Kimse tarafından sevilmediğine, istenmediğine emindi. Her zaman iyi şeyler yapmak istediği halde, çevresindekiler buna fırsat vermemişti. Onlar sanki kendisinden kurtulmak istiyorlardı.

O sırada uzaklardan okulun çan sesini duydu. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Artık bir daha bu sesi duymayacaktı.

Üzgün üzgün ilerlerken arkadaşı Joe Harper'le karşılaştı. Onun da halinden, üzgün olduğu anlaşılıyordu. Joe da Tom da aynı şeyi yapmak niyetindeydiler.

Annesi, Joe'yu kaymağı yemekle suçlamış ve onu haksız yere dövmüştü. Oysa Joe'nun kaymaktan haberi bile yoktu. Kadının oğlundan bıktığı ve onun evden gitmesini istediği belliydi. Joe da bu yüzden kaçıyordu.

İki çocuk üzüntüyle yürümeye başladılar. Böylece iki arkadaş birbirlerinden hiç ayrılmayacaklarına ve birbirlerine destek olacaklarına söz verdiler.

Bu durum karşısında yapılacak en akıllıca iş korsan olmaktı. SaintPetersburg'un üç mil aşağısında, Mississippi Nehri'nin genişlediği yerde, Jackson adası uzanıyordu. Üzerinde hiç insan yaşamadığı için bu ada, karşı kıyıya yakın, ıssız bir ormanın karşısındaydı. Burası onlar için iyi bir korsan yatağı olabilirdi.

Tom ve Joe, Huckleberry Finn'i arayıp buldular. Düşündüklerini anlattılar. Çocuk onlara hemen katıldı. Gece yarısı köyden üç kilometre uzaklıkta bir yerde buluşmaya karar vererek birbirlerinden ayrıldılar. Orada ele geçirmeyi düşündükleri küçük bir de sal vardı. Bunu ele geçirmek kolay bir iş değildi. Kancalarla bir süre uğraşmak zorunda kaldılar. Sonunda bu işi başardılar. Salı, ıssız bir kıyıya çekerek, bir ağacın gövdesine bağladılar.

Ulaşım aracını bulduktan sonra, adada kendilerine gerekecek malzeme ve yiyeceği düşünmeye başladılar. Bunları Tom'dan başkası sağlayamazdı.

Tom gece yarısına doğru kolları malzeme ve yiyecekle dolu olarak arkadaşlarıyla buluşacağı yere geldi. Kıyıda bir köşeye oturarak beklemeğe başladı. Bu arada sakin sakin akan nehri izliyordu. Su şırıltısından başka bir ses duyulmuyordu.

Bir süre bekleyen Tom parmaklarını ağzına sokarak, belirli bir şekilde ıslık çaldı. Kısa bir süre sonra kıyının bir yerinden aynı şekilde cevap geldi. Yakınlardan bir ses:

- Kim var orada? diye sordu.

- Tom Sawyer. Karaib denizlerinin kara korsanı. Peki siz kimsiniz?

- Kızıl el Huck Finn ve denizlere dehşet salan Joe Harper.

Tom bu isimleri okuduğu kitaplardan seçmişti.

- Oldu. Parolayı söyleyin.

İki fısıltı gecenin sessizliğinde "KAN" diye fısıldadı:

Tom elindeki jambonu kıyıdan aşağıya attı. O sırada elbiseleri yırtıldı ve orası burası çizik içinde kaldı. Buna karşın yardan aşağı kayarak indi. Yan tarafta rahat bir yol vardı. Fakat bu yol tehlike arayan korsanlar için fazla düz ve kolaydı.

Korsanlar sessizce ilerlemeye başladılar. Sala binerek açıldılar. Kaptan yerinde Tom vardı. Arka kürekleri Huck, ön kürekleri Joe yönetiyordu.

Tom, tam ortadaydı. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. Sert bir fısıltıyla emirler veriyordu:

- Rüzgara döndüler!

- Emredersiniz, efendim!

- Ağır ol! Ağırrr!..

Sabaha karşı saat ikide, adanın hemen önündeki sığ yere oturdular. Zaman kaybetmeden eşyalarını karaya taşıdılar. Salda bir de eski bir yelken vardı. Bunu yiyeceklerini gölgede tutmak için ağaçlar arasındaki küçük bir açıklığa gerdiler. Kendileri korsanlar gibi dışarıda yatacaklardı.

Oradaki büyük bir ağaç kütüğünün yanında ateş yaktılar. Yemek için tavada domuz pastırması kızartılar. Sevinçle otların üzerine uzandılar. Daha serin bir yer bulabilirlerdi. Fakat kamp ateşi yakmak için bundan daha iyi bir yer düşünülemezdi. Joe:

- Ne kadar eğlenceli değil mi? diye neşeyle sordu:

Tom:

- Evet, harika!.. dedi. Çocuklar bizi böyle görselerdi, kim bilir ne yaparlardı?

- Ne yapacaklar, bizim yerimizde olmak için can atarlardı tabii. Öyle değil mi Huck?

Huckleberry:

- Sanırım öyle, dedi. Ben yaşamından memnunum. Bundan fazlasını istemiyorum. Köyde iken

acıktığım zaman doğru dürüst karnımı doyuramıyordum. Hem burada adamı kimse de dövmez, diye yanıt verdi.

Tom:

- Tam bana göre bir yaşantı, dedi. Sabahları okula gitmek için, yıkanıp temizlenmek zorunda değilsin. Yani bir korsan bunların hiçbirini yapmak zorunda değildir.

Huck:

- Bir korsanın neler yapması gereklidir anlatsana, dedi.

Tom:

- Ah! Onlar her istediklerini yaparlar, diye açıkladı. Tom. Gemileri ele geçirirler. Paraları alıp, onları adada gizli bir yere gömerler. O paraları hayaletler filan beklerler. Gemilerdeki adamları öldürürler.

Joe:

- Korsanların giysileri de altın, gümüş ve taşlarla süslüdür, herhalde! dedi.

Huck:

- Kimlerin? diye sordu.

Joe:

- Tabii ki korsanların, dedi.

Huck üzüntüyle kendi giysilerine baktı. Sonra:

- Sanırım, ben bir korsana yakışacak biçimde gi-

yinmedim. Ama, benim bundan başka giysim de yok ki, dedi.

Tom ve Joe ona yakında güzel elbiseler bulacaklarını söylediler. Az sonra konuşmalar yavaş yavaş kesildi.Çocukların uykusu gelmeye başladı. Böylece korsanlarımız derin bir uykuya daldılar.

Korsanlar kampı

İlk uyanan Tom oldu, ama nerede olduğunu anımsaması epeyce uzun zaman aldı. Bir süre çevresine bakındı. Sonra olanları anımsadı. Ormanda derin bir sessizlik vardı. Bir tek yaprağın bile hışırtısı duyulmuyordu. Joe ile Huck hâlâ uyuyorlardı.

Ormanın derinliklerinden bir kuş öttü. Onu bir baykuş sesi izledi. Kahramanlarımızla birlikte, doğa da uyanmaya başlıyordu.

Tom, Joe ile Huck'u uyandırdı. Kısa bir süre sonra üçü de soyunmuş, sularda birbirlerini kovalıyor, oyunlar oynuyorlardı. Bir akıntı sallarını götürmüş olduğu halde bundan hiç üzüntü duymuyorlardı. Çünkü böylece geçmişle aralarındaki son bağlantıyı da koparmış oluyorlardı.

Kampa son derece neşeli döndüler. Çok acıkmış olduklarından, hemen ateşi yaktılar. Huck, yakınlarda bir kaynak bulmuştu. Buradan kana kana su içen çocuklar, suyun kahve yerine geçeceğine ka-

rar verdiler. Kahvaltıda domuz pastırması kızarttılar. Huck da balık tuttu. Tom, Huck'a yardım etti. Daha önce yedikleri hiçbir balık onlara bu denli lezzetli gelmemişti.

Sabah kahvaltısından sonra, bir süre gölgede yattılar. Daha sonra, adayı dolaşmaya çıktılar. Çürümüş kütüklerin birbirine geçmiş sık çalılıklar ve koca meşe ağaçları arasında dolanıp durdular.

Adada dolaşan çocuklar bir ara uzaklardan gelen kimi sesler duyar gibi oldular. Biraz sonra bu sesler daha da belirginleşti. Çocuklar bir süre durup dinlediler. Ortalığa bir sessizlik çökmüştü. Biraz sonra uzaktan gelen bir patlama sesi duydular. Joe, fısıldar gibi:

- Nedir bu? diye sordu.

Huckleberry, şaşkınlıkla:

- Gök gürültüsü olamaz, çünkü gök gürültüsü...

Tom Huck'un sözlerini keserek:

- Şşşttt! Dinle!.. dedi.

Onlara yüz yıl kadar uzun gelen bir süre beklediler. Az sonra o derin gümbürtü sessizliği bozdu. Hep birlikte:

- Haydi gidip neler olduğuna bakalım! Dediler.

Kıyıya vardıklarında, oradaki bodur ağaçları aralayarak, suyu gözetlemeye başladılar. Köyün biraz aşağısında küçük bir buharlı feribot vardı. Bunun

güvertesine bir sürü insan doluşmuştu. Çok geçmeden vapurun yanından keskin bir duman yükseldi ve bulut gibi çevreye yayıldı. Bu arada yine o boğuk patlama duyuldu. Tom:

- Şimdi anlıyorum. Birisi boğulmuştur! diye haykırdı:

Huck:

- Evet anımsadım, dedi. Geçen yaz Billy Turner boğulduğu zaman da böyle yapmışlardı: Suyun üzerine ateş ederek adamın cesedini yukarıya çıkarmışlardı. Tom:

- Şu anda boğulanın kim olduğunu öğrenmek için neler vermezdim, dedi.

Çocuklar hâlâ nehre bakıyorlardı. Sonra Tom'un kafasında birdenbire bir şimşek çaktı. Birden bağırdı:

- Arkadaşlar! Kimin boğulduğunu ben çok iyi biliyorum diye bağırdı. Boğulanlar bizleriz, vapur da bizi arıyor!

O anda kendilerini bir kahraman gibi görmeye başlamışlardı. Bu, büyük bir zafer sayılabilirdi. Bütün halk onları arıyor ve arkalarından yas tutuyordu. Herkesin onlar için kalpleri sızlıyor, gözyaşları dökülüyordu. Bu zavallı çocuklara yapılmış olan haksızlıklar anımsanıyor ve pişmanlık duyuluyordu. Korsan olmalarına değmişti doğrusu....

Güneş batarken feribot normal seferine başlamış korsanlar yerlerine dönmüşlerdi. Korsanlar yemekten sonra köydekilerin onlarla ilgili düşüncelerini ve sözlerini düşünmeye çalıştılar. Fakat gece olunca heyecanları da söndü. Tom'la Joe'nun gözlerinin önünde o anda kendileri gibi eğlenmeyen kimselerin hayalleri belirdi. Artık çok üzgündüler. Bunun bir iç çekiş izledi. Joe korka korka hemen şimdi olmasa bile, ilerde kasabaya dönüp dönmeme hakkında ne düşündüklerini arkadaşlarına sordu.

Kendi cenaze törenleri

Tüm köy halkı çocukların nehirde boğulup öldüklerine inanmışlardı. Herkes üzüntülüydü, herkes yas tutuyordu. Hele Tom ile Joe'nun evleri, gerçekten bir cenaze çıkmış gibiydi.

Ertesi sabah Pazar okulu sona erdikten sonra çan acı acı çalmaya ve köy halkı toplanmaya başladı. Kilisede o zamana dek böyle bir kalabalık olmamıştı. Sonra derin, bekleyiş dolu bir sessizlik oldu. Polly Teyze, Sid, Mary ve arkalarından Harper ailesi siyahlar içinde kiliseye girdiler. Rahip başta olmak üzere herkes ayağa kalktı. Yaşlılar en önde ki sıraya oturuncaya dek böyle beklediler. O derin sessizlikte hıçkırıklar duyuldu.

Biraz sonra rahip duaya başlamıştı. Dokunaklı bir sesle kaybolan çocukların iyi taraflarını, erdemlerini anlattı. Kilisedeki herkes çocukları birer melek gibi görmeye başlamıştı. Rahip konuşurken herkesin gözleri doluyor ve mendilleriyle gözlerini siliyordu.

O sırada kilisenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Rahip, kapıya baktı ve sonra da gözlerine inanamadı. Adeta dondu kaldı. Öbürleri de onu izlediler. Kiliseyi dolduranlar adeta aynı anda ayağa fırladı. Çünkü öldükleri sanılan üç çocuk içeri girmişlerdi. Tom önlerinde ilerliyordu. Joe onun ardından geliyordu. Huck ise eski elbiseleriyle utangaç utangaç geriden onları izliyordu.

Huck, şaşkın ve ne yapacağını bilmez bir halde, kendisine bakan gözlerden kaçmak isterken, Polly Teyze, Mary Harper'ler Tom ve Joe'yu öpücüklere boğarak Tanrı'ya şükrediyorlardı. Huck oradan kaçmak için adım atarken Tom onu kolundan tuttu. Geri getirdi. Teyzesine dönerek:

- Teyzeciğim, bu haksızlık. Birinin de Huck'u gördüğünde sevinmesi gerek değil mi? dedi.

Polly Teyze:

- Tabii sevinenler de vardır. Bu zavallı annesiz yavruyu gördüğüm için çok mutluyum, dedi.

Polly Teyzenin sevgi dolu ilgisi, Huckleberry'i büsbütün rahatsız etmişti.

Bu sırada rahibin gür sesi duyuldu:

- Tanrı'ya şükürler olsun! Haydi! İlahiye başlayın!

Az sonra kilisede bulunanlar sevinç içinde haykırarak ilahiye başladılar.

Böylelikle yas bulutları dağıldı, yerini neşe ve sevinç aldı.

Polly Teyze o gün Tom'u kah öptü, kah yumrukladı. Tom "Teyzem bu şekilde bana olan sevgisini mi gösteriyor, yoksa böyle yaparak Tanrı'ya mı şükrediyor?" diye düşünüyordu. Kuşkusuz bu sorunun yanıtı Polly Teyzenin o andaki durumuna bağlıydı.

Duruşma başlıyor

Çocukların korsanlık serüvenleri mutlu bir biçimde sona erince, köy rahat bir nefes almıştı. Artık tekdüze günler, kavgasız, gürültüsüz sürüp gidiyordu.

Günlerden sonra önemli bir haber, bütün dikkatlerin bir noktada yoğunlaşmasına neden oldu. Kasaba halkı heyecanlı dakikalar yaşamaya başladı. Doktorun katili mahkemeye verilmişti. Suçlu yargılanacaktı.

Tom'un cinayetten her söz edilişte kalbi titriyordu. Yanında bu konudan söz edildiğinde bu sözlerin ağzını aramak için kendine söylendiğini sanıyordu. Sonunda bu işkenceye dayanamayarak Huck'u buldu. Huck'un dilini tuttuğundan emin olmayı da istiyordu. Huck'a tenha bir yerde durumu anlattı. Üzgün bir sesle:

- Huck, ondan hiç kimseye söz etmedin değil mi? diye sordu.

- Tabii, kimseye söz etmedim. Bunu niçin soruyorsun?

- Huck, şey, çok korkuyorum da... Acaba... İkimizden birini söyletmek için zorlamazlar mı? Ne dersin?

- Söyletmek mi? Neler söylüyorsun Tom! Bu sırrı bildiğimiz kimin aklına gelebilir ki?

Tom'un içi biraz rahatlamıştı:

- Haklısın Huck! Haklısın, dedi. Ağzımızı sıkı tutacak olursak, bu sırrı bildiğimizi kimse öğrenemez! Ama yine de bir yemin daha etsek fena olmaz.

- Ben de aynı fikirdeyim.

İki çocuk aynı şekilde yemin ettiler. Tom:

- Köyde konuşulanları duydun mu Huck? Diye sordu:

- Elbette duydum. Muff Potter'den başka bir ad işitmez oldum. Bu yüzden ecel terleri döküyorum.

Bir ara öylesine korktum ki, kasabadan uzaklaşmayı bile düşündüm.

- Ben de öyle Huck... Muff Potter asılacakmış. Ona öyle acıyorum ki... Suçsuz olduğunu hiçbir zaman kanıtlayamayacak.

- Evet, ben de acıyorum. Gerçi onun serseri olduğunu herkes gibi biz de biliyoruz. Fakat onun şimdiye dek birisine kötülük yaptığını hiç duymadım. Yine de kendi halinde bir adamdı. Ne zaman başım derde girse bana yardım etmeye çalışırdı.

- Benim de birkaç kez uçurtmalarımı onarmıştı. Oltama iğne takardı. Onu kurtarmayı çok isterdim.

- Bunu nasıl yapabiliriz Tom? Üstelik bunun ne yararı olabilir ki? Herkes onu suçlu görüyor.

- Haklısın!.. Ama herkesin onu suçlaması zoruma gidiyor!

- Bütün köy halkı onun asılmasından yana...

- Üstelik serbest bırakılacak olursa, linç edilmesini isteyenler bile varmış...

İki arkadaş böylece bir süre daha konuştular. Fakat bir sonuca varamadılar. Farkında olmadan konuşa konuşa hapishaneye varmışlardı. Çocuklar hapishaneye geldiklerini anlayınca, demir parmaklıklı pencerenin önüne geldiler. Potter'e biraz tütün verdiler. Potter'in gözleri sulanmıştı:

- Bana çok iyi davranıyorsunuz, çocuklar, dedi. Köydeki hiç kimse sizin gibi bana yakınlık göster-

medi. Öbür çocukların da sizler gibi olmasını bekliyordum. Onlara da ufak tefek yardımlarım olmuştu çünkü...

Çocuklar sustukları için ona karşı alçaklık ettiklerini duyumsuyorlardı. Onun suçsuz olduğunu bildikleri halde, bunu söylememek çok kötü bir şeydi.

Tom eve çok üzgün döndü. O geceyi kötü geçirdi. Ertesi gün mahkeme salonunun önünde dolaştı, durdu. İçeri girmeyi çok istiyordu ama kendisini zorlayarak dışarıda bekledi. Huck da aynı durumdaydı. Birbirlerine yaklaşmaya bile cesaret edemiyorlardı.

Bir hafta sonra duruşma başladı. Bu çok önemli bir gündü. Bu yüzden mahkeme salonu tıklım tıklım dolmuştu. Jüri üyeleri yerlerini aldılar. Az sonra Potter solgun ve üzgün bir yüzle, ürkek ve umutsuz adımlarla içeriye getirilip en öndeki bir yere oturtuldu. Kızılderili Joe da her zamanki donuk yüzüyle yerinde oturuyordu. Bir sessizlik daha oldu. Arkasından yargıç yerini aldı ve şerif oturumun açıldığını duyurdu.

Önce içeriye bir tanık çağrıldı. Bu adam, cinayetin işlendiği sabah Muff Potter'i derede yıkanırken gördüğünü ve ondan sonra da Potter'in hemen ortadan kaybolduğunu söyledi. Birkaç soru daha sorulduktan sonra tanık dışarı çıkartıldı.

Ondan sonraki tanık bıçağı cesedin yanında bulunuşunu anlattı. Potter'in avukatı:

- Tanığa sorulacak hiçbir sorum yok, dedi.

Avukatın işi oldukça zordu.

Üçüncü tanık bıçağın Potter'ın bıçağı olduğuna yemin etti. Birçok tanık da Potter'in cinayet yerine götürüldüğünde, garip hareketler yaptığını söylediler. Avukat tüm bu tanıkları soru sormadan gönderiyordu.

Savcı:

- Tanıkların anlatımlarından da anlaşılacağı gibi artık cinayeti karşımızdaki sanığın işlemiş olduğu kesinlikle anlaşılmıştır, dedi.

Zavallı Potter inledi. Elleriyle yüzünü kapayarak, sağa sola hafifçe sallandı. Salona acı bir sessizlik çökmüştü.

Avukat ayağa kalktı. Yargıca:

- Sayın savcı, tanıkların dinlenmesi bitmemiştir... Bir tanık daha var... Lütfen Tom Sawyer'in çağrılmasına izin verir misiniz? dedi.

Duruşma salonundaki herkesin yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Bütün gözler kürsüde yerini alan Tom'un üzerine çevrilmişti. Tom ürkek görünüyordu. Bayağı korkmuştu. Elini kutsal kitabın üzerine koyup sadece doğruyu söyleyeceğine yemin etti.

- Thomas Sawyer, haziran ayının on yedinci günü, gece yarısına doğru neredeydiniz?

Tom, bakışlarını Kızılderili Joe'ya çevirdi. Dinleyiciler nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Tom'un sesi çıkmıyordu. Birkaç dakika sonra kendisini biraz toparladı, sonra kısık bir sesle,

- Mezarlıktaydım, diye yanıt verdi.

- Biraz daha yüksek sesle konuşun, lütfen. Korkmadan nerede olduğunuzu tekrarlayınız.

- Mezarlıkta idim efendim.

Kızılderili Joe'nun yüzünde acı bir gülümseme dolaştı. Yargıç tekrar sordu:

- Williams'ın mezarına yakın bir yerde mi bulunuyordunuz?

- Evet, efendim.

- Sesinizi biraz daha yükseltin. Ne kadar yakındınız?

- Size ne kadar yakınsam, mezara da o denli yakındım efendim.

- Saklanmış mıydınız?

- Evet.

- Nereye saklanmıştınız?

- Mezarın başındaki ağaçların arkasına.

Kızılderili Joe, bir an ürperdi.

- Yanınızda başka biri var mıydı?

- Vardı efendim... Ben oraya...

- Durun... Bir dakika. Arkadaşınızın adını söylemeyin. Zamanı gelince onu da tanık olarak çağıra-

cağız. Oraya giderken yanınızda herhangi bir şey götürdünüz mü?

Tom şaşırmıştı. Söylemek için tereddüt ediyordu.

Yargıç onun bu durumunu anladı:

- Konuşun oğlum! Sıkılmayın! Gerçek daima saygıdeğerdir. Mezarlığa ne götürdünüz? Söyleyin bana.

- Şey... bir kedi ölüsü...

Salonda gülüşmeler oldu. Yargıç onları susturduktan sonra:

- O kedinin iskeletini buraya getireceğiz. Şimdi oğlum, bize olan biteni anlatın.

Tom konuşmaya başladı. Önceleri bocalamıştı ama şimdi rahatça olan biteni anlatıyordu. Az sonra kendi sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Bütün gözler ona çevrilmişti. Tom:

- ... ve doktor yerden kaptığı tahtayla Muff Potter'i yere serdikten sonra, Joe elinde bıçakla yerinden fırladı...

O sırada ani bir gürültü koptu. Joe, bir yıldırım hızıyla pencereye doğru atıldı. Kendisini engellemek isteyenlerin arasından sıyrılıp, gözden kayboldu.

•••

Tom, bir kez daha göz kamaştırıcı bir kahramandı artık. Büyükler onu daha çok seviyor, küçükler ise kıskanıyordu. Öyle ki, adı kendisini öven köy gazetesinde ölümsüzleştirilmişti.

Her zaman olduğu gibi bağışlamaya hazır olan köylüler, Muff Potter'i bağırlarına bastılar. Önce onun aleyhine konuşurken, şimdi kendisini göklere çıkarıyorlardı.

Tom'un günleri sevinçle geçiyordu, ama geceleri dehşet doluydu. Kızılderili Joe rüyalarına giriyor ve kin dolu gözlerle ona bakıyordu. Karanlık bastıktan sonra hiçbir kuvvet Tom'u evden dışarı çıkaramıyordu. Zavallı Huck'da aynı durumdaydı.

Tom kendisine duruşmadan bir gece önce Potter'in avukatına bütün olup bitenleri anlattığını söylemişti. Huck da şimdi sıranın kendisine gelmesini korkuyla bekliyordu.

Gündüzleri Muff Potter'in sevgi dolu bakışları Tom'a mutluluk veriyordu. Fakat geceleri bu işe burnunu soktuğuna bin pişman oluyordu.

Kızılderili Joe'nun yakalanması için ödül konmuştu. Tom bazen Kızılderili Joe'nun hiçbir zaman yakalanmayacağını düşünerek korkuyordu. Bazen de onun kendisini yakalayacağını düşünerek, dehşete düşüyordu. Yani o adam ölünceye ve Tom cesedini görünceye dek rahatlıkla, güvenle nefes alamayacaktı.

Günler ağır ağır geçiyordu. Günler geçtikçe Tom'un da korkusu azalmaya başladı.

Define Avcıları

Günün birinde Tom'un aklına define aramak geldi. Öyle ya, define bulanları çok işitmişti. Pek çok define öyküsü dinlemişti. Bunu yapanlar işe başlarken kuşkusuz acemi idiler. Ama gene de başarı sağlamışlardı.

O halde Tom da arkadaşlarıyla define arayabilirdi. Kim bilir belki zengin bir define bulabilirdi.

Hemen Joe Harper'i bulmaya çıktı. Ama Joe'yu bulamadı. Sonra Ben Rogers'i aradı. Fakat o da balığa çıkmıştı. Sonunda Tom, Huck Finn'le karşılaştı. Huck da işine yarardı. Tom arkadaşını tenha bir yere götürerek durumu anlattı. Huck bu işe dünden razıydı zaten. Hiç vakit kaybetmeden:

- Kazmaya nereden başlayacağız? diye sordu.

Tom:

- Defineler her zaman acayip yerlere saklanır... dedi. Bazen adalara... Bazen kurumuş bir ağacın köküne... Stil House'un yukarısında uğursuz bir ev vardı. Bu yörede ihtiyarlamış pek çok ağaç bulunur. Stil House'nin öbür yanına düşen tepedeki koca eski ağacın altında işe başlayalım mı, sen ne dersin?

- Bence kabul!..

Hemen gidip kazma kürek aldılar. O gün yola çıktılar. Beş kilometre kadar yürüdükten sonra seçtikleri yere geldiler. İkisi de ter içinde kalmıştı. Bir ağacın altına oturup bir süre dinlendiler. Tom:

- Söyle Huck, burada define bulursak, payına düşen altınları ne yapacaksın? diye sordu.

- Hımm... Her gün pasta yiyecek ve bir şişe gazoz içeceğim. Sonra buraya gelen hiçbir sirki kaçırmayacağım.

- İlerisi için biraz altın saklamak istemez misin?

- Niçin saklayacakmışım ki?

- İlerde lazım olunca harcamak için yani...

- Bunun hiçbir yararı olmaz. Çünkü paraları hemen bitirmeyecek olursam, babam köye dönünce hepsini elimden alır. Bana da avucumu yalamak düşer.Peki, sen paralarınla ne yapacaksın?

- Ben mi... yeni bir trampet ve sağlam bir kılıç alacağım. Sonra kırmızı bir boyun bağıyla bir köpek yavrusu alacağım. Sonra da evleneceğim.

Finn bu yanıta pek şaşırdı.

- Evlenecek misin? diye sordu hayretle.

- Evet, evleneceğim...

- Tom, sen çıldırdın galiba...

- Bekle de gör.

- Pekala... Fakat evlenecek olursan, kendimi her zamankinden daha yalnız hissedeceğim...

- Hiç de değil. Sen de gelip bizimle beraber oturursun onun için merak etme. Şimdi işimize bakalım. Haydi kalk.

Yarım saat kadar kazdılar. Fakat hiçbir şey bulamadılar. Yılmadan kazmayı sürdürdüler. Fakat görünürde bir şey yoktu.

Sonra yeni bir yer seçerek tekrar kazmaya başladılar. Bu kez daha ağır kazıyorlardı. Ama iş yine de ilerliyordu. Bir süre sessizce çalıştıktan sonra, Huck küreğinin sapına dayandı. Alnında biriken terleri silerek:

- Galiba yine yanlış bir yeri kazıyoruz. Burası bitince nereyi kazmayı düşünüyorsun? diye sordu.

- Çok acayip bu Huck. Bir türlü anlayamıyorum. Bir kez de şu perili evi deneyelim.

Perili eve geldikleri zaman yavaşça kapıya yaklaşarak içeriye bir göz attılar. İçerde harap olmuş döşeme tahtalarının arasında otlar fışkırmış ve duvarlarında badanaları dökülmüş bir oda görünüyordu. Şömine harap olmuştu ve pencerelerin camları yoktu. Sağda solda örümcekler sallanıyordu. Kıyıda yıkılmış gibi duran bir merdiven vardı.

Sonra usulca içeri girdiler. Kalpleri korkudan hızla atıyordu. Fısıltıyla konuşuyor, en küçük bir sesi duyabilmek için kulak kabartıyorlardı. Çabucak kaçabilmek için de bütün kaslarını germişlerdi.

Bir süre sonra korkuları azaldı. Her yeri dikkat ve ilgiyle incelemeye başladılar. Artık cesaretlenmişlerdi. Kürek ve kazmalarını bir köşeye atarak yukarı çıktılar.

İkinci kat da aynı durumdaydı. Köşede bir dolap buldular. Dolap, içinde gizli bir şey varmış gibi duruyordu. Onu merakla açtılar. Fakat içinde hiçbir şey yoktu. Artık iyice cesaretlenmişlerdi.

Tam aşağıya inecekleri sırada... Tom:

- Hişş... diyerek arkadaşını uyardı.

Huck korkuyla:

- Ne oluyor? diye sordu.

- Hişşş... duyuyor musun?

- Evet! Aman Tanrım! Haydi kaçalım!

- Kes sesini! Duyuyor musun kapıya doğru geliyorlar...

Çocuklar korkudan yere uzanarak, gözlerini tahtalardaki budak deliklerine uydurdular. Aşağıyı gözetlerken dehşet ve ürperti içinde beklediler.

- Durdular... Hayır geliyorlar... Sakın konuşma Huck. Ah keşke şu anda başka bir yerde olsaydım.

O anda iki adam içeriye girdiler. Çocuklar ihtiyar; sağır ve dilsiz İspanyol'u tanımışlardı. Tom onun son zamanlarda bir iki kez köye indiğini görmüştü. Fakat öbürünün kim olduğunu bir türlü çıkaramadılar.

İkinci adamın yüz ifadesi hiç de hoş görünmüyordu. Üstü başı pisti ve yırtık pırtık giysileriyle bakımsız biriydi. İspanyol bir örtüye sarılmıştı. Gri beyaz bir sakalı, yeşil camlı gözlükleri vardı. İçeri girdikleri sırada ikinci adam alçak sesle bir şey anlatıyordu. Yüzlerini kapıya dönerek yere oturdular. Kim olduğunu bilemedikleri adam sözlerine devam etti. Konuştukça, yüzü hiç de yabancı gelmiyordu. Şimdi sesi de iyice duyuluyordu.

- Hayır... Ben bu işi iyice düşündüm. Bu benim hiç hoşuma gitmedi. Tehlikeli bir iş.

Sağır ve dilsiz İspanyol çocukları şaşırtan bir rahatlıkla:

- Tehlikeli mi? diye mırıldandı.

Bu ses çocukların titremesine neden olmuştu. Çünkü bu adam Kızılderili Joe'den başkası değildi.

İki adam yiyeceklerini çıkarıp yediler. Kısa bir süre sonra Joe:

- Bana bak oğlum, dedi. Sen geldiğin gibi yine nehrin öte yanına gidersin. Benden haber alıncaya dek de oradan ayrılmazsın. Ben kente inmeye çalışacağım. Etrafı bir kolaçan etmek gerekiyor. O tehlikeli işi, durumdan iyice emin olduktan sonra kolaylıkla yapabiliriz. İş bitince de hemen Teksas'a kaçarız.

Biraz sonra iki adam esnemeye başladılar. Otların arasına uzandılar. Kısa bir süre sonra horlamaya başladılar.

Tom kaçmanın tam sırası olduğunu düşünerek yavaşça ilerlemeye başladı. Fakat tahtalar korkunç gıcırtılar çıkartıyordu. Joe'nun uyanmasından korkarak, Tom hemen geri döndü. Olduğu yere yatarak sessizce beklemeye başladı. O sırada güneşin batmakta olduğunu gördüler.

Kısa bir süre sonra Joe uyandı. Sonra, arkadaşını uyandırdı. Joe:

- Haydi kalk arkadaş. Artık yola çıkma zamanımız geldi. Parayı ne yapacağız? diye sordu.

- Bilemiyorum, ama her zaman yaptığımız gibi burada bırakmamız iyi olur. Güneye doğru yola çıkıncaya dek parayı yanımıza almamız tehlikeli olur. O denli çok parayı taşımak kolay iş değil.

- Evet, ama o işi çözümlemem gecikebilir ya da herhangi bir kaza olabilir. Galiba burası pek güvenli bir yer değil. Derin bir yere gömmek daha akıllıca bir iş olur.

İspanyol:

- İyi fikir! diye yanıtladı.

Yere çömelip ocağın taşlarından birini kaldırdı. İki torba çıkardı. Torbadan otuz beş doları alıp, odanın köşesini kazan Kızılderili Joe'ya verdi.

Çocuklar bunu gördüklerine nerdeyse inanmayacaklardı. O anda bütün dertlerini ve korkularını unuttular. Sonra sevinçli gözlerle iki adamın hareketlerini izlemeye başladılar. İki haydudun sakladığı para çocuklar için gerçek bir defineydi. Artık nereyi kazmaları gerektiğini düşünmek zorunda kalmayacaklardı.

Bu sırada Joe'nun bıçağı sert bir şeye çarptı. İspanyol merakla:

- Ne oluyor? diye sordu.

- Sanırım çürümüş bir tahta... Aa... Bu bir sandık. Bana yardım et de şunun içinde ne varmış öğrenelim. Aldırma ben hemen bir delik açarım.

Kızılderili Joe, bu sırada sandığın bir parçasını çekip, çıkarttı ve heyecanla:

- Hey! Bu para!.. para!.. diye sevinçle haykırdı.

İki adam paraları avuçlayarak incelediler. Bunlar altındı!

Duydukları şeyler karşısında iki çocuk da en az adamlar kadar heyecanlı ve sevinçliydiler.

Joe'nun arkadaşı:

- Bu işi çabucak bitirebiliriz. Köşedeki otların arasında eski, paslı bir kazma var, diyerek kazma küreği alıp getirdi. Joe kazmayla küreği eline aldı, dikkatle inceledi. Sonra başını sallayarak kendi kendine bir şeyler homurdandı, kazmaya başladı.

Kısa bir süre sonra sandık ortaya çıktı. İki arkadaş buldukları defineyi bir süre seyrettiler. İspanyol:

- Artık o işi yapmana gerek kalmadı, dedi.

Joe kaşlarını çatarak:

- Sen beni daha tanımıyorsun, dedi. Üstelik bu işi de bilmiyorsun. Bu sadece hırsızlık değil, aynı zamanda bir intikam olacak! Senin yardımına gereksinmem var. İşi bitirince ver elini Teksas. Evine, ailene dönersin... Benden haber alıncaya dek orada beklersin.

- Peki, sen bilirsin. Ama bu altınları ne yapacağız? Onları tekrar gömecek miyiz?

- Evet... Hayır... Az kalsın unutuyordum. Demin gördüğüm kazmanın üzerinde taze toprak vardı. Acaba buraya kim getirip bırakmış olabilir? Getirenler nereye gitmiş olabilirler? Altınları burada kesinlikle bırakamayız... Onları benim gizli yerime götürürüz.

- İyi düşündüm... Bunu daha önce düşünmeliydim. Bir numaraya götüreceğiz.

- Hayır iki numaraya. Haçın altındakine.

- Sen nasıl istersen öyle olsun... Hava epey kararda. Artık işe başlayabiliriz.

Kızılderili Joe pencereden pencereye dolaştı. Dört bir yanı inceliyordu. Sonra dışarısını gözden geçirdi.

- Kazmayla küreği buraya kim getirmiş olabilir? dedi. Yukarda olabilirler mi ha, ne dersin?

Bunları duyunca çocukların soluğu kesilir gibi oldu. Kızılderili Joe elini bıçağına atarak bir an durdu. Sonra çürük merdivene doğru döndü. Çocuklar hemen oradaki dolaba saklanmaya düşündüler. Fakat saklanmak için artık çok geçti. Eski basamakların gıcırtısından adamların yaklaştığını anlıyorlardı. Çocuklar korkudan adeta yere yapıştılar. Bu sırada birdenbire merdivenin çöktüğünü duydular. Joe çürümüş tahta parçalarıyla birlikte aşağıya düşmüştü. Adam küfürler savunarak doğruldu.

Biraz sonra, alacakaranlıkta sandıklarıyla birlikte sessizce evden ayrıldılar. Nehrin yolunu tuttular.

Tom'la Huck hemen ayağa kalktılar. Güçleri kesilmişti ama rahatlamışlardı. Duvardaki tahtaların çatlaklarından gidenlerin arkasından baktılar. Onları izlemeye cesaretleri yoktu.

Haydutlar oradan uzaklaşır uzaklaşmaz zorlukla aşağı kata indiler. Çeşitli düşüncelerle dalgın bir durumda köyün yolunu tuttular. Köye gelecek olan İspanyol'u izleyerek 2 numara dedikleri yeri saptamaya çalışmak için karar aldılar.

Sonra Tom'un aklına korkunç bir şey geldi.

- İntikam! Bu sözle ne demek istediklerini anladın mı? Acaba bizden mi intikam alacaklardı?

Huck korkudan neredeyse bayılacaktı:

- Aman Tom, öyle söyleme!.. Böyle bir şeyi düşünmek bile insana korku veriyor, dedi.

***

Tom, Cuma günü sabahı çok sevindirici bir haber aldı. Yargıç Thatcher'in ailesi bir gece önce köye dönmüştü. Bir an Kızılderili Joe da, define de Tom için önemini kaybetti. Şimdi Tom sadece Becky'le ilgileniyordu.

Becky bir fırsatını bulup annesine rica etti, olaylar nedeniyle ertelenen pikniğin yapılmasını istedi. Annesi bunu kabul etti. Becky ve Tom bu işe çok sevindiler. Pikniğin yapılması o günü bir kat daha güzelleştirmişti.

Sabah saat on onbir arası neşeli bir kalabalık yargıç Thatcher'in evinde toplandı. Her şey hazırlanmıştı. Pikniğe büyükler katılmayacak çocuklara yetişkin birkaç genç kızla, delikanlılar göz kulak olacaklardı. Piknik için küçük bir feribot kiralanmıştı. Az sonra kollarında yiyecek sepetleriyle bir yığın neşeli çocuk ana caddeyi doldurmuştu. Sid hasta olduğu için pikniğe katılamamıştı. Mary de ona bakmak için evde kalmıştı.

Bayan Thatcher Becky'ye:

- Gece geç vakit döneceksiniz. Belki geceyi feribot iskelesinin yakınındaki arkadaşının evinde geçirmen daha doğru olur yavrum, dedi.

- Olur anneciğim... Öyleyse Suzy Harper'lerde kalırım.

- Olur, yavrum.

Az sonra yola çıktılar. Tom Becky'ye:

- Ne yapalım biliyor musun? dedi. Joe Harper'ler yerine Bayan Douglas'lara gider orada dondurma yeriz. Bizi gördüğünde sevineceğinden eminim...

- Bu çok eğlenceli olur!..

Sonra Becky bir an durgunlaştı ve ekledi:

- Ama annem ne der?

- Becky, sen söylemezsen annen nereden bilecek?

Becky, bir süre düşündü. Sonra istemeye istemeye:

- Bu doğru değil sanırım... ama... diye bir şeyler mırıldandı.

Tom:

- Aman Becky, dedi, annenin bundan haberi bile olmaz... Hem bunda ne kötülük var? Annen bu isteğimizi öğrenmiş olsaydı, mutlaka izin verirdi bize. Öyle değil mi?

Köyden beş kilometre uzakta kıyıya çıktılar. Ağaçların arasında doyasıya koşup oynadılar. Yoru-

lunca oturup karınlarını doyurdular; sonra ağaçların altına uzanarak dinlendiler.

Çok geçmeden içlerinden biri:

- Mağaralara gidelim, var mısınız? dedi.

Herkes mağaraya gitmeye istekliydi. Yanlarına deste deste mum aldılar. Hemen tepeye tırmanmaya başladılar.

Anayoldan hızla ilerliyorlardı. Tepelerindeki yirmi metrelik tavanda birleşen kayalık, yüksek duvarlarda çeşitli ışıklar oynaşıyor ve çevreyi esrarengiz bir şekilde aydınlatıyordu. Bu anayolun genişliği üç metreden fazla değildi. İlerledikçe yollar çeşitli sapaklarla sağa sola ayrılıyordu. Mac Douglas mağarası esasında, birbirine arapsaçı gibi dolanmış upuzun yer altı denizlerinden başka bir şey değildi. Çocuklar anayoldan yarım milden fazla yürüdüler. Küçük gruplar halinde sağa, sola ayrılıyorlardı. Sonra belirli noktada yollar birleşip de tekrar karşılaştıklarında şaşıyorlardı.

Bu eğlence sona erince çocuklar birer birer mağaranın ağzına dönmeye başladılar. Üstlerine, başlarına mumlar damlamış, tozlar bulaşmıştı. Yorgunluktan soluk soluğa kaldıkları halde hâlâ gülüyorlardı. Sonra çok geç olduğunu anladılar. Vakit gece olmak üzereydi. Feribot da yarım saatten beri çan çalıp onları çağırmaktaydı. Az sonra feribot, neşeli

yolcularını almış nehirde ilerlerken kaptandan başka hiç kimsenin zaman kaybına aldırdığı yoktu. Artık çocuklar evlerine dönmekten başka bir şey düşünmüyorlardı.

Feribot, ışıklarıyla iskelenin önünden kayarak geçerken Huck Finn İspanyol'la, Kızılderili Joe'nun saklanma yerleri olan 1 numaralı odanın, yöredeki bir meyhanenin üst katında olduğunu öğrenmişti. Huck'la Tom, gece burada nöbet tutmaya karar verdiler. Feribot ışıklarını saçarak ilerlerken, Huck, sahilde nöbet tutuyordu. Feribot'un yorgun yolcularından hiç ses çıkmıyordu.

Saat onbir olunca meyhanenin ışıkları söndü. Artık her yanı bir karanlık sarmıştı. Huck hâlâ beklemeye devam ediyordu. Dakikalar ona hiç ilerlemiyormuş gibi geliyordu. Ortalıkta ne gelen, ne de giden vardı. Bir süre sonra yaptığı işin yararsızlığını düşünmeye başladı. Orada boşuna beklemektense bırakıp gitmeyi düşündü.

Tam bu sırada kulağına bir gürültü geldi. Bir anda dikkatini oraya verdi. Geçide açılan kapı yavaşça kapatılmıştı. Birkaç dakika sonra bir sandığı zorlukla taşıyan iki kişi, kendisine sürünürcesine yanından geçti. Bu, perili evde görmüş oldukları sandıktı. Fakat şu anda Tom'u çağırmanın anlamı yoktu. Haydutlar en ufak bir kuşku duydukları anda sandıkla

birlikte kaybolur, giderlerdi. Yapılacak en akıllıca iş onları izlemekti. Çıplak ayaklarıyla kendi gibi sessizce adamların ardından yürümeye başladı...

Adamlar bir süre nehre doğru ilerlediler. Sonra Cardiff Tepesi'ne saptılar. Hâlâ tırmanıyorlardı. Yüksek fidanların arasından dar patikaya girdiler. O karanlıkta hiç gözükmüyorlardı. Çevrede çıt çıkmıyordu. Huck kendisinin çıkardığı gürültülerden başka hiçbir gürültü duymuyordu. O sırada tepeden bir baykuş sesi duyuldu. Huck'un tüyleri diken diken oldu. Acaba adamlar ne olmuşlardı? Onlardan iyice uzaklaşmış olmalıydı. Çünkü artık adamların ayak sesleri bile duyulmuyordu. Bu denli kısa zamanda gözden kaybolmuş olmaları olanaksızdı. Huck artık umudunu kaybetmişken birkaç metre ilerisinde bir adamın öksürdüğünü duydu. Huck, birdenbire paniğe kapıldı. Birkaç kez zorlukla yutkundu. Öksüren adamı görebilmek için çevresine bakındı. Birden Bayan Douglas'ın bahçesini çeviren parmaklığın birkaç metre uzağında olduklarını gördü. "Demek ki defineyi buraya gömecekler" diye düşündü. Sonradan definenin yerini bulmak zor olmayacaktı.

Bu sırada Kızılderili Joe'nun sesi duyuldu.

- Allah kahretsin! Galiba kadının konukları var. Baksana bu saatte hâlâ ışıkları yanıyor.

Huck bu sözler karşısında tepeden tırnağa titredi. Demek intikam işi bu oluyordu. Bu adamlar belki de kadıncağızı öldürmeyi düşünüyorlardı.

Joe'nun arkadaşı:

- Evet... Haklısın, kadının evinde başkaları var. En iyisi bu işten vazgeçmek, dedi.

- Vazgeçmek mi? Bundan daha iyi bir fırsat bulamayız. Bak bir kez daha tekrar ediyorum. Kadının paraların istemiyorum. Hepsi senin olsun. Onun kocası bana çok büyük bir kötülük yaptı. Ne yaptı biliyor musun? Bütün kasaba halkı önünde mahkemede beni kırbaçlattı. Benim durumumdan yararlandı. Sonra da öldü. Şimdi ben de bana yapılanların intikamını karısından alacağım.

- Sakın onu öldürme! Sakın yapma Joe.

- Merak etme, kadını öldürecek değilim. Fakat bana bu işte yardım etmek zorundasın... İhanet edecek olursan, seni öldürürüm. Bunu aklından çıkarma.

- Madem bu işin yapılması gerekiyor, bir an önce yapıp bitirelim. Her tarafım titriyor.

- Şimdi mi? Hem de konuklar varken? Hayır ne olursa olsun ışıkların sönmesini beklemeliyiz.

Huck nefesini tutarak, yavaşça geriye bir adım attı. Sonra bir adım daha atarak soluğunu kesip çevreyi dinledi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Çabucak

geri döndü. Tabanları yağlayıp koşmaya başladı. Az sonra Welshman'ların kapısına gelmişti. Kapıyı çekti. Hemen ihtiyar adamın ve oğullarının başları dışarı uzandı.

Huck, kısık bir sesle:

- Çabuk, kapıyı açın. Beni içeri alın, size önemli şeyler anlatacağım, dedi.

- Peki, sen kimsin?

- Ben Huck Finn, dedi.

- Huck Finn ha? Korkarım bu birçok kapının hemen açılıvermesini sağlayacak bir ad değil. Ama gene de içeri alın çocuklar, bakalım derdi neymiş?

Huck içeri girdi. Onlara gördüklerini ve duyduklarını çabucak anlattı.

Üç dakika sonra ihtiyar adamla iki oğlu iyice silahlanmışlar, yamaca tırmanıyorlardı. Fidanların arasındaki patikaya girerek ayaklarının ucuna basa basa ilerlerdiler. Huck onlarla birlikte ileriye gitmedi. Bir kayanın arkasına saklanarak dinlemeye başladı. Az sonra silahlar patladı ve biri acı acı bağırdı.

Huck, daha fazla beklemedi. Yerinden fırladı. Elinden geldiğince hızlı koşarak tepeden aşağıyla indi.

Tom'la Becky mağarada

Pazar sabahı şafak sökerken Huck tepeyi nefes nefese tırmandı. Çevresine bakındıktan sonra ihtiyar Welshman'ın evinin kapısını tıklattı.

Onun geldiğini anlayınca hemen kapıyı açtılar. İçeriye aldılar.

Huck, heyecanla:

- Haydutları yakalayabildiniz mi? diye sordu.

- Yazık haydutları yakalayamadık... Hatta onları vurduğumuzdan bile kuşkuluyum. Bunun için de çok üzülüyorum... Senin tarifine uyarak yaklaştık... Aramızda ancak dört beş metre kadar bir uzaklık vardı. Fakat bu sırada büyük bir şanssızlık oldu. Burnum gıcıklandı. Kendimi tutamadım. Aksırdım. O kadar uğraştığım halde, kendimi tutamadım. Ben aksırır aksırmaz fundalıktan iki gölge fırladı. Ters yöne doğru hızla koşmaya başladı. Çocuklara ateş etmelerini söyledim. Vakit kaybetmeden ateş ettik. Haydutlar epeyce uzaklaşmışlardı. Arkalarından koşarak ateş etmeye devam ettik. Fakat vuramadık. Bir süre sonra, onlar da bize ateş etmeye başladılar. Bu duraklamadan yararlanan haydutlar karanlığa karışıp kaçtılar. Jandarmaya haber verdik ama yararı olmadı. Hep beraberce nehrin kıyısını aradık. Fakat bulamadık. Hava iyice aydınlanınca, jandarma ekipleri ormanı arayacak-

lar. Oğullarım da bu aramaya katılacaklar. Ne yazık ki haydutların kim olduklarını bilmiyoruz. Huck, hemen atıldı:

- Ben biliyorum, efendim. Onları aşağıda kasabada gördüm. Onları tepeye dek izledim, dedi.

- Çok iyi! Haydi bize onları tarif et bakalım.

- Adamlardan biri, son zamanlarda buralarda bir iki kez görünmüş olan ihtiyar sağır ve dilsiz İspanyol. Öbürü de Kızılderili Joe.

- Bu anlattıkların yeterli oğlum. Adamları tanıyoruz, onlara bir kez daha Bayan Douglas'ın evinin arkasındaki ormanda rastlamıştım. Hemen gözden kaybolmuşlardı. Haydi çocuklar, vakit kaybetmeden Şerif'e söyleyin... Kahvaltınızı daha sonra edersiniz.

Welshman'ın oğulları hemen oradan ayrıldılar. Kapıdan çıkarlarken, Huck yalvaran bir sesle:

- Ne olur benim sizlere bunları anlatmış olduğumdan kimseye söz etmeyin, dedi.

- Sen nasıl istersen Huck. Fakat yaptığın bu iyiliğin karşılığını görmelisin.

Kahvaltı sırasında aynı olay üzerinde konuşmayı sürdürdüler. Bir ara İhtiyar Bay Welshman:

- Dün gece oğullarımla biz ne yaptık biliyor musun? dedi. Yanımıza bir fener alarak, haydutların gizlendiği yere gittik. Kan izlerinde rastlayıp

onları izlemek istiyordum. Fakat hiçbir ize rastlamadık. Ama şöyle kocaman bir...

Çocuk bembeyaz kesildi, merakla,

- Ne buldunuz? diye sordu.

- Bir sandık bulduk. İçinde de hırsızların kullandıkları cinsten aletler vardı.

Huck, birden rahatlamıştı. Böylece sandığın içinde define olan sandık olmadığını kesinlikle öğrenmişti.

***

Tatilde Pazar okulu da kapatıldı. Fakat o gün kilise çok kalabalıktı. Bir gece önceki olay köyde çabucak duyulmuştu. Az sonra şeriften haber geldi. O iki haydudun izi bulunamamıştı.

Dualar bitince yargıç Thatcher'in karısı, Bayan Harper'in yanına gitti. Onunla kapıya doğru yürürken:

- Becky, hâlâ uyuyor mu? Herhalde dünkü piknikte çok yorulmuş olacak, dedi.

- Becky mi? diye tekrarladı.

- Evet... Kızım dün gece sizde kalmadı mı?

- Yoo... hayır...

Bayan Thatcher, bu cevap karşısında sarardı ve oradaki sıraların üzerine yığılıverdi.

O sırada Polly Teyze oradan geçiyordu. Yanlarına yaklaşarak:

- Günaydın Bayan Thatcher, dedi. Günaydın Bayan Harper! Bizim Tom dün akşamdan beri ortalarda yok... Kiliseye gelmedi. Herhalde dün gece ikinizden birinin evinde kalmış olacak. Onu elime geçirirsem büyük bir ceza vereceğim...

Bayan Thatcher hafifçe başını salladı. Rengi daha da sararmıştı.

Bayan Harper, garip bir huzursuzlukla:

- Tom bizde kalmadı, dedi.

Polly Teyze telaşlanmaya başlamıştı. Joe'ya:

- Joe Harper, benim Tom'u bu sabah gördün mü? diye sordu.

- Hayır, görmedim efendim.

- Tom'u en son ne zaman gördün?

Joe anımsamağa çalıştı. Fakat Tom'u en son ne zaman gördüğünü bir türlü çıkaramadı. Hemen fısıltılar başlamıştı. Acaba Tom ile Becky neredeydiler? Bu arada, pikniğe katılan çocuklar ve öğretmenler birer birer sorguya çekildiler. Hiçbirisi de Tom'la Becky'nin dönüş sırasında vapurda olup olmadıklarını anımsayamıyorlardı. O sırada hepsi yorgundu. Güvertede kimlerin bulunduğuna dikkat etmek akıllarına gelmemişti. O gün çocuklarla birlikte olan yöneticilerden birisi Tom'la Becky'nin mağarada kalmış olmalarından korktuğunu söyledi.

Bu dehşet verici haber kulaktan kulağa, yayıldı. Beş dakika sonra çanlar şiddetle çalıyordu. O sırada haydutlar unutuldu. Hemen feribota hareket emri verildi. Olay duyulduktan yarım saat sonra iki yüz adam nehirde mağaraya doğru ilerlemeye başladılar.

Köyde kalan kadınlar sırayla Polly Teyzeyi ve Bayan Thatcher'i görmeye giderek onlara cesaret vermeye çalıştılar. Bütün köy halkı araştırıcılardan umutla, güzel haberler beklediler. Sabaha karşı gelen haberciler sadece biraz daha mum ve yiyecek gönderilmesini istediler. Yargıç Thatcher'in yolladığı haber ise, üzüntüyle bekleyen kadınların yüzlerini güldürecek bir haber değildi.

Bu kötü olaydan üç gün ve üç gece sonra, kasaba derin bir umutsuzluk ve sessizliğe gömüldü. Hiç kimsenin canı ve çalışmak ne de bir şey yapmak istemiyordu.

***

Tom ve Becky ise piknik günü çocuklarla birlikte mağaraya girerek dar geçitlerden geçtiler. Sonra arkadaşlarından ayrıldıklarını anlamadan dolambaçlı bir yoldan aşağı indiler. Mum isiyle duvarlara yazılmış olan isimleri okumaya çalıştılar. Onlar da bir köşeye kendi adlarını yazdılar. Az sonra duvar-

lar arasından aşağıya inen dik bir yola geldiler. Tom birden bunun ardında neler olduğunu merak etti. Yollarını bulabilmek için duvara bir işaret koyup aşağıya inmeye başladılar. Sonra kıyıları ışıldayan kristallerle örtülü bir havuz oluşturan sihirli bir pınara geldiler. Tavanda binlerce yarasa, salkım salkım sarkıyordu. Hayvanlar çığlığa benzer sesler çıkartarak uçuştular. Tom yarasaların huyunu bildiği gibi için böyle bir şeyin kendileri için tehlikeli olabileceğini biliyordu. Becky'in elini tuttu. Önüne çıkan koridorlardan birine sürüklercesine götürdü. Bu sırada yarasalardan biri Becky'nin eline çarparak mumu söndürdü. Öbürleri de Tom'u izlemeye başlamışlardı. Tom'la Becky, karşılarına çıkan koridorlara rasgele girerek yarasalardan kurtulmayı başardılar.

Bir geçitten yürümeye başladılar. Yollarını bulmak amacıyla her yola girip çıktılar. Fakat, tüm yollar yabancıydı. Becky, umutla Tom'un yüzüne bakıyordu. O, Becky'ye her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu ama kalbi korku doluydu. Bu yüzden sesindeki sevinç kaybolmuştu. Sanki "Mahvolduk" der gibiydi. Becky, korku ve üzüntüyle onun koluna sarılmıştı. Ağlamaya çalışıyordu ama gözyaşlarına engel olamıyordu. Sonunda:

- Ah, Tom! Yarasalara aldırmayalım. Geriye dönüp aynı yoldan gidelim! Durumumuz gitgide kötüleşiyor, dedi. Bir süre sonra kız:

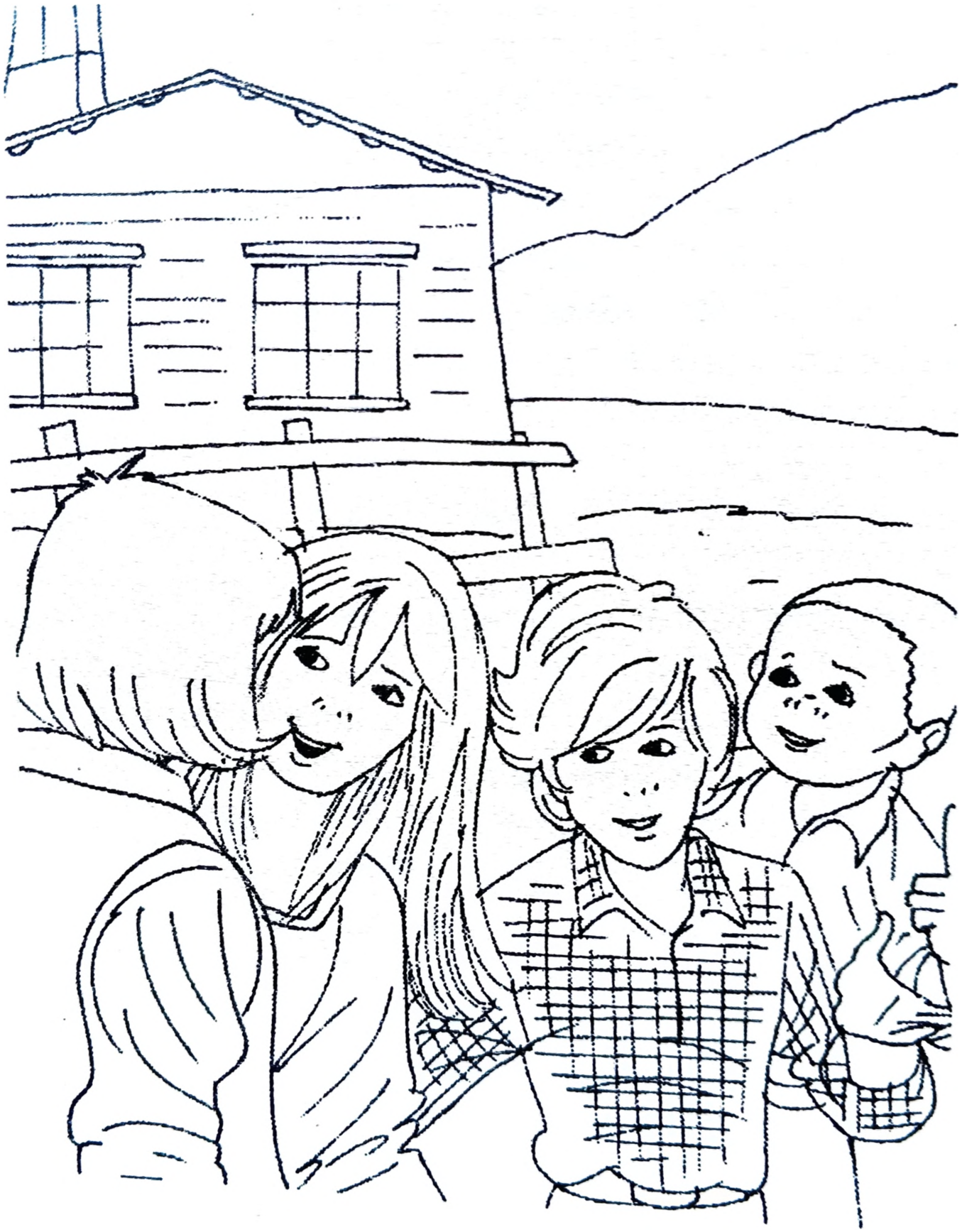
- Tom, Tom, kaybolduk! Bu korkunç yerden hiçbir zaman çıkamayacağız! Ah! Ne diye çocuklardan ayrıldık, bilmem ki, diye titrek bir sesle.

Becky, bu sözlerden sonra yere yığılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tom yanına oturdu. Kollarını kızın boynuna doladı. Ona, "cesur olmalısın" diyerek yalvardı. Fakat Becky bunu yapamayacağını söyledi. Tom Becky'yi bu duruma düşürdüğü için kendini sorumlu tutuyor, kendi kendisine kızıyordu. Becky, böyle konuşmaması gerektiği, bir yol bulup ilerlemeyecek olursa onu seve seve izleyeceğini, kendisinin en az Tom kadar suçlu olduğunu söyledi.

Böylece tekrar yürümeye başladılar. Tom, arada sırada Becky'nin mumunu alarak söndürüyordu. Işıklarını idareli kullanmaları gerekiyordu. Durumun gittikçe kötüye gittiğini anlayan Becky, umudunu kaybediyordu. Tom'un cebinde üç dört tane mum daha olduğu halde şimdiden biteceğini düşünmeye başlamıştı.

Bir süre sonra iki çocuk da iyice yorulmuşlardı. Buna aldırmamaya çalıştılar. Sonunda Becky dayanamayarak oturdu. Tom da yanına oturdu.

Az sonra Becky uykuya daldı. Tom buna memnun olmuştu. Becky'nin rahatlayan solgun yüzünü izlemeye başladı. Becky uyanır uyanmaz:

- Aman Tanrım!.. Uyuya kalmışım, diye bağırdı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorlardı?

Birdenbire Tom'un aklına parlak bir fikir geldi. Yakınlarda birçok geçit vardı. Boş oturup zamanın ağır ağır geçmesini bekleyeceği yerde o geçitleri inceleyebilirdi.

Defineyi buluyorlar

Salı günü saatler uzadıkça uzadı. Sanki zaman durmuş, akmaz olmuştu artık. Öğle oldu, akşam oldu. Ama kayıp çocuklar hâlâ bulanamamışlardı. Köy mateme bürünmüş, çocukları arayanlar umutlarını kaybetmişlerdi. Bayan Thatcher, üzüntüden hastalanmış, yataklara düşmüştü. Polly Teyzenin de ondan geri kalır yanı yoktu. Güneş batarken bütün köy derin bir uykuya daldı. Herkes üzgün ve umutsuzdu. Gece yarısı birdenbire köy halkı çan sesleriyle uyandı. Sokaklar bağırıp çağıran insanlarla dolmuştu. Her yerde "Bulundular! Çocuklar bulundular," sesleri yayılıyordu. Bütün köy halkı onları karşılamak için nehre doğru koşuyordu. Polly Teyzenin sevinci sonsuzdu. Becky'nin annesi Bayan Thatcher kendisini son derece mutlu hissediyordu.

Daha sonra Kızılderili Joe ve arkadaşının cesedi mağarada bulundu. Onlar oradan çıkamamışlardı. Böylece adelet yerini bulmuştu.

Tom ve Huck bu kez defineyi aramaya koyuldular. Ve kısa bir süre sonra defineye ulaşacaklardı.

- Sonunda defineyi bulduk! diye haykırdı. Ah!.. Artık çok zenginiz, çok zenginiz Tom!..

Olay ortaya çıktıktan sonra Welsham'lar, Bayan Douglas'ın yaşamının kurtarılmasında büyük yardımı olan Huck'un öyküsünü anlattılar. Bayan Douglas çok şaşırmış ve Huck'a candan teşekkür etmişti. Bayan Douglas:

- Huck'u yanıma alacağım, diye açıkladı. Onu okutacağım...

Tom zaten böyle bir fırsat kolluyordu. Hemen atıldı:

- Huck'un paraya gereksinimi yok. Artık o çok zengin. Belki buna inanmıyorsunuz ama size şimdi kanıtlayabilirim, dedi.

Tom hemen dışarı fırladı. Sonra çuvalların ağırlığı altında iki büklüm, içeri girdi. Polly Teyze bile şaşkınlıktan dilini yutacak gibi olmuştu. Tom altınları masanın üzerine dökerek:

- Size söylediğim gibi! Ama bunların yarısı benim yarısı da Huck'un... dedi.

Bu denli çok para karşısında hepsinin soluğu kesilmişti. Tom daha sonra olanları anlattı.

Yargıç Thatcher da Tom'u artık çok beğeniyordu. Yargıç Tom'dan başka bir çocuk olsaydı, kızını

mağaradan çıkaramazdı diye düşünüyordu. Yargıç Tom'un en büyük hukuk okuluna gönderilmesinden yanaydı.

SEÇME DÜNYA KLASİKLERİ

TOM SAWYER'IN MACERALARI

Mark Twain

ATEŞ BÖCEĞİ